

עֲזָרִי מִעַם הַשָּׁם עוֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת וַיִּקְרָא

תוֹכֵן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבָּת בּוֹ תִּשְׁבּוּב.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וְיָמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וְרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִירַי הַזֹּהַר, סְפִירִים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסִפּוֹר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפִיר מִדָּהִים בְּהִמְשָׁכִים מְשֻׁנֵּי בַעֲלֵי תִּשְׁבּוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא.
- ח. מְזֻכָּה הָרַבִּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגֻרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קָדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד מִקְדָּשִׁית וְצִדְקַת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָּה, וּלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרָשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיע"א.

וַיֵּצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִכְּעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעֲיַה"ק בֵּית שְׁמֶשׁ תּוֹבֵב"א

תַּנְשֵׁרִי תַשַּׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

**מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א**

**MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin**

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

**אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק**

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

[hazohar.com@gmail.com](mailto: hazohar.com@gmail.com)

מקראי אור

ק"ר נעמוד מקצועי

0527615936

תּוֹכַן הָעֲנִינִים

- ה. אור הזהר המחלק.....
- ז. הסכמות ומכתבים (המשף).....
- ט. שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א.....
- יא. שבת בו תשוב.....
- טו. זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים.....
- יט. צדיק מעניש חסיד שלו בעולם הזה כדי שלא יצא מכשול מתחת ידו.....
- כא. השבת בישראל כהלכתה.....
- כג. ספוגי הזהר.....
- כה. מפני מה הסתיר הקב"ה מפעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה?.....
- כז. בעיר קראקא.....
- כט. מזפה הרבים כהלכתה.....
- לא. אגרות הזהר.....

אחרית הימים

ישמעאל - פרא אדם, ידו בכל ויד כל בו

כתיב בפרשת לך לך (בראשית ט"ז י"ב): "והוא יהיה פרא אדם ידו בכל ויד כל בו ועל פני כל אחיו ישכון". ותירגם אונקלוס: "והוא יהא מרוד באנשא הוא יהא צריך לכלא, ואף כל בני אנשא יהון צריכין ליה, ועל אפי כל אחוהי ישרי".

ישמעאל - תחילה ינצח ואחר כך ינוצח

הכל שונאין אותו ומתגרין בו... ויהיו להם מלחמות עם כל העמים... שינצח מתחילה כל הגויים, ואחר כך "יד כל בו" - שינוצח בסוף...

בן דוד יצמח, כשיפול ישמעאל

כתיב בפרשת חיי שרה (בראשית כ"ה י"ח): "וישכנו מחוילה עד שור אשר על פני מצרים בואכה אשורה על פני כל אחיו נפל" כתב "בעל הטורים": "על פני כל אחיו נפל" וסמך ליה "ואלה תולדות יצחק" - לומר, כשיפול ישמעאל באחרית הימים, אזי יצמח בן דוד שהוא מתולדות יצחק.

(בעל הטורים בראשית פרשה כ"ה פסוק י"ח)

אחרית ישמעאל - לאבדון

כתיב בפרשת בלק (במדבר פרק כ"ד פסוק כ"ד): "וְצִיִּים מִיַּד כְּתִים וְעֵנוּ אֲשׁוּר וְעֵנוּ עֵבֶר וְגַם הוּא עַדִּי אֹבֵד". ובתרגום ירושלמי: ויפקון אוכלוסין סגין בלברניא מן מדינתא רבתא ויצרפון עמהון לגיונין סגין מן דרומאי וישעבדון אתוריא ויצערון כל בני עבר נהרא וברם סופיהון דאלין ודאלין לאבדון יהוי ואובדנא עד לעלם.

(תרגום ירושלמי במדבר פרשה כ"ד פסוק כ"ד)

ביד מלך המשיח - כולם יפלו

מובא בתרגום "יונתן בן עוזיאל": וציצין יצטרחן במני זיינא ויפקון באכלוסין סגיאין מן למברניא ומארע אטליא ויצטרפון בלגיונין דיפקון מן קוסטנטיני ויצערון לאתוראי וישעבדון כל בנוי דעבר, ברם סופהון דאיליין ואיליין למיפל ביד מלכא משיחא ויהוון עד עלמא לאובדנא.

המשך בעמוד ל

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

אל תמנע בשביל הפחד לכנס בעסק החכמה כי מה נפש חיותך אשר אתה בעולם אם חס ושלום אין בך חכמה ומדע אין חייך חיים

פתיב עת לעשות להוי"ה הפרו תורתך יומין זעירון ומרי דחובה דחיק וכו' והנה רבים מן החברים מתיראים לנפשם לעסק בעץ חיים לט"ל בפרדס הגן שלא יארגע להם כמעשה אחר חס ושלום ובפרט בראותם מה שהזהיר מורנו הרב חיים ויטאל זכרנו לברכה בעצמו בהקדמת עץ חיים וכו' ובפרט בדור הזה החלש מכבד הגלות ומי יקרב לגשת אל הקדש פנימה דע לה אחי ידידי נפשי הקורא נעים, אמת שהעוסק בחכמה זו מתגרים בו החיצונים ומבקשים להחטיאו אחר שכל מגמתו לבער מן הפרם וכו' אמנם שמע בקולי איצטד ויהי אלקים עמך אל תמנע בשביל הפחד לכנס בעסק החכמה כי מה נפש חיותך אשר אתה בעולם אם חס ושלום אין בך חכמה ומדע אין חייך חיים והכתוב אומר ראה נתתי לפניך את החיים ובחרת בחיים.

והגע עצמך אם איש יעמיד עליך למנעך מחיים חס ושלום, תעמד עמו למלחמה, הן וכו' והן לחיים, או תמשל בו, או חס ושלום להפך, וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו, ויקלו בעיניו כל הפעולות ואיצטדקאות שבעולם לעבר בים ולשמים וכו', עד שיכניע את העומד כנגדו ורוצה למנעו מן החיים.

וקל וחמר מה נאמר בחיים הנצחיים הנקראים חיים ולא במדמה, על אחת כפה וכמה שמחייב כל אחד להלחם לעמד על נפש חיותו ולמסור נפשו לעסק בחכמה זו, לבער קוצים מן הפרם ולהכרית חושים, אם יזכה טוב, ואם חס ושלום יפל במלחמה הנה בשביל זה נקרא מלחמה, כמו שכתב החסיד בעל חובת הלבבות בזה נגד מלחמת היצר, בא וראה מלחמת החיצונית הסכנה העצומה בו ומכנים עצמו לסכנה בשביל ספק אם ינצח יזכה לשלל גדול על אחת כפה וכמה במלחמת היצר ומלחמה גדולה איך תמנע עצמך בשביל ספק, כמה ששון ושמחה וכבוד וחיי נחת יגיע לה אם תנצח ותזכה.

וַעֲיֵן בַּפֶּסֶק הַגָּאוֹן מֵהַר"י דִּלְאָטָשׁ וּבִהְקַדְמַת מוֹרְנוּ הָרַב חַיִּים וִיטָאָל זְכוֹרֵנוּ
לְבִרְכָּה בְּשֵׁם הָאֱר"י זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה בִּכְתָב יָד עֲצָמוֹ. עַל כֵּן אַחֵי אֵל תִּירָאוּ וְאֵל
תִּפְחָדוּ כִּי הוֹיָה יְהִיָּה בִּכְסֻלָּה וְשִׁמְרֵי רִגְלָהּ מִלֶּכֶד.

(בַּעַל הַעֲטָרֶת צָבִי בְּרִישׁ סֵפֶר הַתְּקוּנִים שְׁלוֹ אוֹת ח' עַד)

עֵסֶק הַחֲכָמָה הַצְּפוּנָה הַזֹּאת לְבִקְשָׁה כְּמִטְמוּנִים וּלְחַפֵּשׁ אַחֲרֵיהֶם לְכַתֵּת רִגְלֵי
מִחִיל אֶל חִיל וְכו' - אִף מִי שֶׁאִינוּ יָכוֹל לְמַעַט בְּעֵסְקֵיו כָּל כֶּף אֵין אֶתָּה פֶּטוּר
מִפְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה כִּי מִבְּלַעֲדָה הָאָדָם כְּבִהְמָה שׁוֹר אוֹכֵל עֵשֶׂב

אַחֵי בִשְׂבִיל זֶה שֶׁאַתָּה טְרוֹד בְּעֵסְקִים הֵן בְּעֵשֶׂר וְהֵן בְּדִלִי דְלוּת חֵס וְשְׁלוֹם, לֹא
תִפְטֹר מֵעֵסֶק חֲכָמָה זֶה חֵס וְשְׁלוֹם כִּי עַל מָה וּלְמָה אַתָּה חֵי וּלְמָה נִתְּגַלָּה לָנוּ
זֹאת וּלְמָה שְׁלַח הַשֵּׁם לָנוּ לְהַתְּגַלּוֹת בְּדוֹרְנוּ מָה שֶׁלֹּא גָלָה זִוְלַת בְּדוֹרוֹ שֶׁל רַבִּי
עֲקִיבָא וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי וְחִבְרִיּוֹ הוּא עֵסֶק חֲכָמַת הָאֱר"י זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה
וּבְדוֹר הַזֶּה רַבָּא דְרַבָּא דְעַלְמָא הַצְּרִיכִים לְבִקְשׁ פְּרִנָּסָה לְמַגְדוֹל וְעַד קִטָּן אֶפְלוּ
צְדִיקֵי הַדּוֹר אֲשֶׁר כָּל מִגְמָתָם וְחִפְצָם בְּהַפְשֵׁט עֲצָמָם בְּמִסִּירוֹת נַפְשׁ לַהֲשֵׁם
בְּכָל עֵת וּבְכָל רֵגַע אֵין לָהֶם מְנוּחָה מִחֲמַת גָּדֹל קִשִּׁי פְּרִנָּסַת עַם הַשֵּׁם הַהוֹלֵכִים
וְדִלִּים מַעֲנִים וּמַדְכִּים מִמֶּשׁ כָּל רֹאשׁ לְחִלִּי כו' וּבְמִדָּה דָּא יִתְּפָרְקוֹן וּמָה יַעֲשׂוּ
הַפְּשׁוּטִים מִבְּנֵי עֲמֻנּוֹ עִם הַשֵּׁם וּלְמָה נִגְלָה אוֹר הַשֵּׁם בְּיָמִים הָאֵלֶּם כְּתִבִּי הָאֱר"י
זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה בְּבֵאֵר דְּבָרֵי הַזֶּה.

אַלֵּא וְדַאי אִף מִי שֶׁאִינוּ יָכוֹל לְמַעַט בְּעֵסְקֵיו כָּל כֶּף אֶתָּה מָה שֶׁיֵּשׁ בְּיָדוֹ וְכוֹחוֹ
מְחִיב לַעֲשׂוֹת וְיוֹתֵר עַל כֹּחוֹ וְאַחֲרֵי זֶה בּוֹדָאִי אִינוּ פֶּטוּר מֵעֵסֶק הַחֲכָמָה הַצְּפוּנָה
הַזֹּאת וְאִדְרָבָּה עֵסֶק הַחֲכָמָה לְבִקְשָׁה כְּמִטְמוּנִים וּלְחַפֵּשׁ אַחֲרֵיהֶם לְכַתֵּת רִגְלֵי
מִחִיל אֶל חִיל וְכו' אָמְנָם זֹאת תַּעֲשֶׂה כְּגוֹן אִם הִיִּית רִגְלִי לְלַמֵּד חֲמֵשׁ דְּפִין
גְּמָרָא חֲמֵשׁ פְּרָקִים מְשֻׁנוֹת וְכַדוּמָה תִּקְמָץ מַעַט בְּלִמּוּד וְתִלְמִד דָּף אֶחָד אוֹ
שְׁנַיִם לְפִי יְכַלְתָּהּ וְכו' וּבִסְפָּרִי פֶּרֶשֶׁת רֵאָה אָמַר רַבִּי יוֹסִי רְצוּנָה לְהַכִּיר קוּנָה
עֵסֶק בְּאַגְדָּה לְמַעַן יִשָּׂאֵר לָהּ זְמַן לַעֲסֹק בְּחֲכָמָה זֶה כִּי הוּא יִסּוּדֵי הַתּוֹרָה וְעִקְרֵי
הָאֱמוּנָה וְעַלֶּיהָ תְּסוּבֵב צִירֵי דְלָתוֹת הַתּוֹרָה וְהַעֲבוּדָה וּמִבְּלַעֲדָה לֹא תִדַּע מָה
הוּא תּוֹרָה לְשִׁמָּה כִּי לֹא תִדַּע שְׂרֵשׁ צִירֵי שְׁמוֹתֵינוּ בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ וְאִי
אַתָּה בֶּן חוֹרִין לְהַבְטִיל מִמֶּנָּה בִּשְׂבִיל הָעֵסֶק מִשָּׂא וּמִתֵּן כְּשֵׁם שֶׁאֵין אֶתָּה פֶּטוּר
מִקְבִּיעוֹת עֵתִים לַפְּשׁוּטֵי הַתּוֹרָה וְאֶפְלוּ אִם הָעֵסֶק גָּדוֹל וְצָרִיךְ לְפְרִנָּסָה כִּי עַל
זֶה שׁוֹאֲלִים קְבַעְתָּ עֵתִים לַתּוֹרָה קָל וְחִמֹּר שֶׁאֵין אֶתָּה פֶּטוּר מִפְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה
כִּי מִבְּלַעֲדָה הָאָדָם כְּבִהְמָה שׁוֹר אוֹכֵל עֵשֶׂב כְּנִזְכֹּר לְעִיל בְּשֵׁם הַתְּקוּנִים מִפְּסוּק
כָּל הַבֶּשֶׂר חֲצִיר וְכו'.

(בַּעַל הַעֲטָרֶת צָבִי בְּרִישׁ סֵפֶר הַתְּקוּנִים שְׁלוֹ אוֹת כט: דְּבוּר הַמִּתְחִיל תְּשִׁיעִית)

הַסְכָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁנָה)

הרב סיני הלבפשטאם

רב דקהל דברי חיים בלאאמו"ר הרה"צ מהו"ר ישראל שליט"א
האדמו"ר ואבד"ק מזמיגראד יצ"ו במח"ס סיני בקודש על הל' פסח,
עוקר הרים עה"ת, סדור תפלה סיני בקודש, סיני בקודש על חג הסוכות,
ועוד

יום ג' לסדר "ע"פ התורה אשר יורוך", תשל"ח
בעזהש"ת

שלום למר ולתורתו,

החיים והשלום יחדיו יהיו תמים, וישאו הרים שלום לנופך ספיר ויהלום, חו"ב בחדרי
תורה, משנתו סדורה, קולע אל השערה וכו' ותיק וחסיד כש"ת הרה"ג מהו"ר שלום
יהודא גראס שליט"א הרב דק"ק האלמין יצ"ו.

אחדשה"ט כמשפט ליראי ד' ולחושבי שמו אודיע לו שמדברותיו הנובעים מלבת אש
התורה ועבודה ויראה לחי עולמים הגיענו וראיתי בהם שכל מגמותיו רק לקנא קנאת ד'
צבאות שלא יכשלו בני ישראל ח"ו במאכלות אסורות ויטמאו לבם, כאשר דבר בקדשו
זקיני רבינו הקדוש ציס"ע רשכבה"ג וכו' דברי חיים זי"ע (בס' ז') שכל מה שהדור ברע
הוא במדינות ע"י השו"ב הקלים ונתפטמו בטרופות וגברו עליהם דעות זרות עד שפרקו
ונאבדו מתוך קהל הקודש, יעו"ש.

הן כל יקר ראתה עינו דברי פי חכמים הן מעולפת סדירים ונאספו שמה כל ההדרים
בקונטרסו "זבח פסח". והיטב אשר דבר זה כהרה"ג בתשובתו אשר ממש לא הניח מקום
להתגדר בהלכה זו הנוגע לכלל כל מדינתנו כמאמר חז"ל (פסחים קי"ד) לא תיכול אווזין
ותרנגולין ויהא לבך רודף עליך.

וזאת ליהודא - אם אמנם אין דרכי לצאת בכותבת הגסה בעניני הכלל כי די לי
להפקיע א"ע, ות"ל לא אלמן ישראל וגדולי הדור שי' העומדים על הפקודים המה יגדירו
גרר ויעמדו בפרץ ומה מני יהלוך, אולם למען כבוד התורה ולומדיה ה"ה יד"נ הרה"ג
מוה"ר שלום יהודא שליט"א בעמ"ח הספרים החשובים נפש ישעי' ואפיית המצות ועוד,
באתי לו בכתובים למלא רצונו. הגם כי אין דרכי להורות הלכה דבר חמור כזה אשר
כת"ה ביארו עפ"י הטעמים המבואר בקונטרסו כתורה וכהלכה בביור הדבר כשמלה
כדת של תורה. ולפלפל בש"ס ופוסקים אין אני מופנה אפילו מצ"א כי הדברים מבוארים
לכל מי שטבל בקצה המטה בפוסקים ש"בשר נחירה לא אשתרי כלל", (חולין י"ז, ועי'

תנחומא אחרי י"א, ת"ב י"ז). ו"אל יאמר אדם אלך לביתי ואוכל ואשתה ושלוש עלי נפשי" (תענית י"א) כי ב"אוכלי בשר" אמרו (שבת קכ"ט) "נפשא חלף נפשא". ורק "אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים קרוי אוכל" (בכורות ט). ולכן עצתי, אכול מן דיהודאי (ירושלמי בכורים ג' ג').

וכבר כתב מרן דו"ז הג' הקדוש מאוה"ג בעל דברי יחזקאל משינאווא זצוקלה"ה זי"ע: כ"ז שלא יתבטלו המהרסים לא יתבטלו הגודרים.

ועיין חת"ס (חיו"ד סי' י"ג) שצריך השגחה גדולה על השוכי"ם וכמ"ש ה"ר יונה (הובא בב"י סי' ח"י) וזקניי רש"ל (ביש"ש פ"ק דחולין כ"ו) דכבוד שמים מי ימחול והבי"ד מחויבים לחטט אחר כל מעשי השו"ב בין במקום שחיתת בהמות בין במקום שחיתת עופות באופן שבכל עת יהיו בגדיו לבנים ועל מנהיגי העיר שארית ישראל הק' מוטל לגדול לעמוד בפרץ נגד הפורץ ויאמצו כשלון התורה ויחזקו בדקה עכ"ל.

וכדברי דו"ז הגה"ק וכו' רבי שלום אליעזר זצוקלה"ה הי"ד מראצפערטא (במכתב שנתפרסם בשנת עת"ר): "בדבר שנוגע לתוה"ק לא תגורו כתיב. להציל נפשות ישראל מאכילת נבילות וטריפות הלא החובה על נפשינו לעמוד הדת על תילה במס"נ כי אז לא יהרס הדעת ח"י אשרי לו ואשרי לנפשו שזכה לכך וכו'", עכ"ל.

על הפסוק (דברים ט"ז כ') "צדק צדק תרדוף", תרגום אונקלוס: "קושטא קושטא הוי רדיף". ופירש הרבי נח מלכוביץ (בספר תורת אבות עמ' קס"ד) - הוה רודף ומחפש את האמת באמת, לא לפני, ולא באמצעים מזוייפים...

ואפתח פתחא לנפשאי במה ששנו חכמים בלשון המשנה במקום שאמרו לקצר אינו רשאי להאריך ולדעתי העני' הקיצור היותר מופלג יפה בזה מן האריכות כי אריכות הפלפול והבאת ראיות שונות מעורר ומחזיק הדעת הטועה שיש מקום לפלפל בזה ויאמרו אותן האנשים אשר מקלם יגיד להם שלא לשמוע לדברים הכתובים, הלא יבואו רבנים אחרים יותר גדולים מאלה ויפילו פלפולם ארצה. ויביאו ראיות אחרות כנגדם לאפושי פרצה. אשר ע"כ דעתי העני' אין לו רק להביע אומר בקיצור נמרץ מה שהוא פשוט יותר מביעותא בכותחא, ואותם אשר לא עיינו בדבר א"א להם לידע כל שורש דבר, ובפרט אחרי שהציע הדר"ג גם טעמיו ונימוקיו. וכל עין רואה צדקו. ואחרי ששמו עיניהם בדברים ועיינו במקורותיו וגם בהמכתבים הממשלתיים, יבואו רבותינו זקני העיר ויפרשו השמלה, ויורו לנו להלכה למעשה את הדרך אשר נלך בו.

וידועים דברי רבי יהודה החסיד בספר החסידים (סימן רסא): אהוב לך את המצוה הדומה למת מצוה, שאין לה עוסקים... כגון שתראה שבני עירך לומדים מועד וסדר נשים - תלמוד סדר קדשים... ותקבל שכר גדול כנגד כולם, כי הם דוגמת מת מצוה. אהוב אותן מסכתות ואותן הלכות שבני אדם אין רגילים בהם, עכ"ל.

על כן שמחתי שנתן אל לבו להוציא לאור ספרו זה. אשר ביסודו הונחו ספר אנציקלופדי' רב הכמות והאיכות, ועליהם הוסיף הערות וביאורים, השלמות והקבלות מתוך ספרותנו הרחבה והענפה. למען הביא לפני מעיינים את השיטות השונות. כדי שיתבררו ויתלבנו הדברים.

המשך בעמוד י

שְׁלַחַן עֲרוֹךְ הַלְכוֹת שַׁבַּת מַחְבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֶר הַלְמוּד לַשַּׁבַּת פְּרָשַׁת וַיִּקְרָא

וראשו אחד מחובר כגון לולאות ואינו חשוב מותר לצאת בו ואם חשוב הוא אסור לצאת בו:

מ. כובע שהוא מתפשט להלן מראשו טפח אסור להניחו בראשו אפילו בבית משום אהל:

מא. לצאת בשבת בכובע שבראשו העשוי להגין מפני החמה יש מי שאסור משום דחיישינן שיגביהנו הרוח מראשו ואתי לאתויי ד' אמות ברשות הרבים אלא אם כן הוא מהודק בראשו או שהוא עמוק שראשו נכנס לתוכו ואין הרוח יכול להפרידו מראשו או שהוא קשור ברצועה תחת גרונו דבהכי ליכא למיחש למידי:

מב. המוצא תפילין בשבת בבזיון במקום שאין משתמרין אם יש סכנה שגזרו שלא להניח תפילין מכסן והולך לו ואם אין סכנה אם יש בהם רצועות שבכך ניכר שהם תפילין ולא קמיעות והן קשורות שיכול ללבשן מכניסן זוג זוג דרך לבישה עד שיכניסן כלן ואם היו רבים שלא יספיק ללבשן ולהכניסן זוג זוג יחשיך עליהם עד הלילה ויביאם ואם ירא להחשיך מפני לסטים מוליכם פחות פחות מד' אמות או נותנם לחבירו וחבירו לחבירו עד שמגיע לחצר החיצונה:

מג. המוצא ספר תורה בשדה אם אינו שעת סכנה יושב ומשמרו ומחשיך עליו (לשון הרמב"ם ובסכנה מניחו והולך לו) ואם היו גשמים יורדים מתעטף בעור וחוזר ומכסה אותו ונכנס בו:

מד. הבא להציל כליו מפני הדליקה לובש כל מה שיכול ללבש ועוטף כל מה שיכול לעטוף ופושט וחוזר ולובש ומציא:

מה. מי שנשרו כליו במים הולך בהם ואינו חושש שמא יבא לידי סחיטה ולא ישטחם לנגבם מפני מראית העין שלא יחשדוהו שכבסן בשבת ואפילו בחדרי חדרים שאין שם רואים אסור ולא אסור אלא לשטחן בשבת אבל אם שטח מערב שבת כלים המכובסים אינו חייב לסלקן בשבת:

המשך סימן שא - באיזה כלים מותר לצאת

בשבת ואיזה מהם אסורים

לד. יוצא אדם בסודר המקופל על כתפיו אף על פי שאין נימא כרוכה לו על אצבעו ואם אין הסודר חופה ראשו ורובו אסור לצאת בו אלא אם כן קשר שני ראשיו למטה מכתפיו זה עם זה:

לה. לבדים הקשים אסור להביאם ברשות הרבים או בכרמלית כשהוא מעוטף בהם ואם אינם קשים הרבה מותר:

לו. מותר לצאת בשבת בשני מלבושים זה על גבי זה בין לצרכו בין לצורך חבירו בין שהם שני חלוקים בין שהם שני סרבלים (פירוש סרבל כסות העליון) בין שהם שתי חגורות זו על גבי זו ואפילו אין מלבוש מפסיק ביניהם. : ויש אוסרים שתי חגורות זה על זה אלא אם כן מלבוש מפסיק ביניהם (אור זרוע ותוספות ומורדכי פרק במה אשה) וכן ראוי לנהוג ומותר ללבוש שני כובעים זה על זה (אור זרוע) וכן שני אנפילאות (אגור):

לז. מותר לצאת בשבת בבתי ידים הנקראים גואנט"ש ויש מי שמחמיר להצריך שיתפרם מערב שבת בבתי ידים של מלבושיו או שיקשרם בהם בקשר של קיימא יפה וראוי לחוש לדבריו:

לח. היוצא בשבת בטלית שאינה מצוייצת כהלכתה חייב מפני שאותם החוטים חשוכים הם אצלו ודעתו עליהם עד שישלים ויעשה ציצית ואם היא מצוייצת כהלכתה אף על פי שאין בה תכלת מותר לצאת בשבת (ועיין לעיל סימן י"ג):

לט. כילה (פירוש, יריעה כעין אהל) שיש בה רצועות שמותחין אותה בהם מותר להתעטף בה ולצאת לרשות הרבים ואין הרצועות חשובות כמשאוי שמבוטלות אגבה הילכך מותר לצאת ברצועות התלויות באבנט אף על פי שאין המנעלים קשורים בהם דלא חשיבי ובטלי אגב האבנט אבל אם הם של משי חשיבי ולא בטלי ואסור אם אין המנעלים קשורים בהם והוא הדין לכל דבר שנפסק מן הבגד

מו. בגדים השרויים במים אסור לנגבם סמוך לאש. הגה: ואסור לטלטלם שמא יבא לידי סחיטה והוא שמקפיד על מימיו (מרדכי פרק חבית) ואסור לילך בשבת במוקום שיוכל להחליק וליפול במים שמא ישרו כליו ויבא לידי סחיטה:

מז. לא ישטח אדם את כליו בשבת אפילו מן הזיעה: **מח.** מסתפג אדם באלונטית (פירוש בגד שמסתפגין בו לאחר שרוחצין) ומביאה בידו ולא חיישינן שמא יבא לסחוט ולא ימסור לבלנים שהם חשודים על הסחיטה:

מט. מותר לרחוץ ידיו בנהר בשבת ובלבד שלא יוציאם עם המים שעליהם חוץ לנהר ד' אמות:

נ. יוצאים בפשתן סרוק וצמר מנופץ שבראשי בעלי חטטין (פירוש בעלי נגעים) אימתי בזמן שצבען וכרכן או שיצא בהם שעה אחת מבעוד יום:

נא. מותר לצאת במצנפת שתולים בצואר למי שיש לו מכה בידו או בזרועו וכן בסמרטוטין (פירוש חתיכות בגד בלוי) הכרוכים על היד או על האצבע שיש בו מכה:

המשך בעמוד ל

המשך מעמוד ח

ולכן ברור לי שכאשר יתפרסם הענין לפני הרבנים המובהקים שבגלילותינו ע"י כתה"ר, בטוח אני ששימו עיניהם עליו ויאמרו זה האיש אשר המלך חפץ ביקרו - מאן מלכי רבנן. ועל כן הנני ג"כ מסכים שיוציא ספר זה לאורה, ויה"ר שיהי' לתועלת המקוה, ונזכה שדבריו היוצאים מן הלב יכנסו ללב להעיר אוזן השומעת על דברים העומדים ברומו של עולם בחולין הנאכלים בטהרת הקודש בפרישה ממאכלות האסורות. "שמע ה' קול יהודה ואל עמו תביאנו!"

ודע שמובא בספר שיח שרפי קודש (ח"א עמ' פ"ה): "בשיח עם חסידים אמר האדמו"ר בעל "חידושי הרי"ם" מגור: - שמעתי, ישנם צעירים שאינם מקפידין על אכילת בשר כשר חלק דוקא, בלי כל סירכא... הם אומרים, אין אנחנו במדריגה כזו, לדאוג לחומרות יתירות... אינני מבין, איך יתכן לומר כך במקום שיש ספיקא דאורייתא, ואיזה יהודי אינו במדריגה לפרוש מחשש איסור דאורייתא..."

ויקוים בו בשלום ובמישור הלך אתי ורבים השיב מעון. וכבר כתב האור החיים הקדוש על הפסוק (ויקרא י"א מ"ד) ולא תטמאו את נפשותיכם בכל השרץ הרומש על הארץ: באמצעות שמירת מצוה זו, לא ישלטו עכו"ם בעם בני ישראל, כי עכו"ם נקראין שרצים ושקצים הרומשים על הארץ. כיון שנזהרים ישראל ממאכלות אסורות - אין כל אומה ולשון שולטת בהם ונוצחין אויביהם.

יה"ר שבזכות האמונה שנגאלו אבותינו בה ממצרים יעזור השי"ת גם עתה לכל בני ישראל בכל מקום שהם ובכל מקומות מושבותיהם ויפר עצת גויים ויניא מחשבות עמים עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל, כי בטוחים אנו בא"ל ארך אפים ורחום וחנון.

הכותב בלב נשבר ונדכה ומצפה ומיחל ומקוה כי מי שאמר לעולמו די יאמר לצרותנו ברוחניות וגשמיות די, ונזכה בקרוב במאוד במהרה לראות במלכות שמים ולגאולת עולם ויאמרו בגוים ה' מלך והי' ה' למלך על כל הארץ. המצפה לרחמי שמים וחסדו כי לא יטוש ה' עמו אכ"ר.

הק' סיני הלב שטאם

בלאאמו"ר הרה"צ מרן רבי ישראל שליט"א

האדמו"ר מזמיגראד יצ"ו

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספֿר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מִזוֹהַר הַקְדוּשׁ וְסִפְרֵי קַבָּלָה ש"ס
וּמִדְרָשִׁים וְסִפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

העֵדֶן הַזֶּה לֹא שִׁלְטָה בּוֹ עֵינַי כָּל בְּרִיָּה

וּלְפָנִים מִזֶּה הוּא הָעֵדֶן שֶׁלֹּא שִׁלְטָה בּוֹ עֵינַי כָּל בְּרִיָּה, כִּי לֹא נִגְלָה זֹאת אֶפִּילוֹ לַנְּבִיאִים, כַּמּוּבָא (בְּרִכּוֹת דף ל"ד ע"ב) מֵאִי (יִשְׁעֵי סָד, ג) עֵינַי לֹא רִאֲתָהּ, רַבִּי שְׁמוּאֵל בֶּר נַחֲמָנִי אָמַר זֶה עֵדֶן שֶׁלֹּא שִׁלְטָה בּוֹ עֵינַי כָּל בְּרִיָּה, שְׁמָא תֵּאֵמַר אָדָם הָרֹאשׁוֹן הֵיכֵן הָיָה, בִּגְנִי, וְשְׁמָא תֵּאֵמַר הוּא גֵן הוּא עֵדֶן, תִּלְמֹד לֹאמַר (בְּרֵאשִׁית ב, י) וְנָהָר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן, גֵּן לְחוּד, וְעֵדֶן לְחוּד.

וְהִנֵּה אִמְרָנוּ לְעִיל שְׁמִתְלַבֵּשׁ שֵׁם בִּלְבוּשׁ יָקָר וְכו', וְאַעֲתִיק לְךָ מִזֶּה"ק פֶּרֶשֶׁת תְּרוּמָה (דף ק"ג ע"א), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:

כִּיּוֹן דַּאֲתַפְשֻׁטִּיָּה הָאִי גּוּפָא מִהֵוָּא רוּחָא ע"י דִּהֵוָּא מִלֵּאךְ הַמּוֹת, אֲזֵלָא וּמִתְלַבֵּשׂא בִּהֵוָּא גּוּפָא אַחֲרָא דְּבִגְנָתָא דְּעֵדֶן, דַּאֲתַפְשִׁיט כַּד אֲתִי לְהָאִי עֲלֵמָא, וְלִית חֲדוֹ לְרוּחָא בֶר בִּהֵוָּא גּוּפָא דְּתַמְנָן, וְחֲדִי עַל דַּאֲתַפְשִׁיט מִהֵוָּא גּוּפָא דִּהֵוָּא עֲלֵמָא וְאַתְלַבֵּשׁ בִּלְבוּשׁ אַחֲרָא שְׁלִים, כְּגוּוֹנָא דִּהֵוָּא (נ"א דִּהֵוָּא) עֲלֵמָא, וּבִיָּה יִתִּיב וְאֲזִיל וְאַסְתַּכַּל לְמַנְדַּע בְּרִזִּין עֲלֵאִין, מִה דִּלֵּא יִכִּיל לְמַנְדַּע וְלֵאסְתַּכַּלָּא בִּהֵוָּא עֲלֵמָא בְּגוּפָא דָא.

וְכַד אֲתַלְבִּשְׁתִּי נִשְׁמַתָּא בִּהֵוָּא לְבוּשָׁא דִּהֵוָּא עֲלֵמָא, כַּמָּה עֲדוּנִין כַּמָּה כְּסוּפִין דִּילִיָּה תַמְנָן. מִה גְרִים לְגוּפָא דָא לֵאֲתַלְבֵּשׂא בִּיָּה רוּחָא, הוּי

הַעֲרוֹת

מִזֶּה. עֵינַי סִפְר חֲסִד לְאַבְרָהָם מֵעֵין חֲמִישִׁי נִהַר מ"ד.

מִזֶּה. הַשְׁמִיחָה הַגְּדוּלָּה כְּשֶׁהָרוּחַ מִקְבֵּל הַגּוֹף הַחֲדָשׁ בִּגְנֵי עֵדֶן: [פִּירוּשׁ הַסּוּלָם - מֵאֵמֶר וְהִנֵּה טוֹב מֵאֲדָם:] כִּיּוֹן דַּאֲתַפְשִׁיט הַגּוֹף מֵעַל הָרוּחַ עַל יְדֵי מִלֵּאךְ הַמּוֹת, הוֹלֵךְ הָרוּחַ וּמִתְלַבֵּשׁ בְּגוֹף הָאֲחֵר שְׁבִגֵן הָעֵדֶן, שְׁנֵתַפְשִׁיט מִמֶּנּוּ בְּשַׁעֲה שְׁבָא לְעוֹלָם הַזֶּה. וְאִין שְׁמִיחָה לְרוּחַ זֹלַת בְּגוֹף הֵוָּא אֲשֶׁר שֵׁם, וְהוּא שְׁמַח שְׁנֵתַפְשִׁיט מִן הַגּוֹף שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה, וְנִתְלַבֵּשׁ בִּלְבוּשׁ אַחֵר הַשְּׁלֵם מִגֵּן עֵדֶן, שֶׁהוּא כְּעֵין עוֹלָם הַזֶּה. וְבוֹ יוֹשֵׁב וְהוֹלֵךְ וּמִסְתַּכַּל לְדַעַת בְּסוּדוֹת עֲלִיוֹנִים, מִה שֶׁלֹּא יִכּוֹל לְדַעַת וְלִהְיוֹת כָּל בְּהִיּוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּגוֹף הַזֶּה.

אימא ההוא דאפשיט ליה לבושינ אלין, וקב"ה עביד טיבו עם בריין דלא אפשיט ליה לבר נש לבושינ אלין עד דאתקין ליה לבושינ אחרנין יקירין וטבין מאלין.

בר לאינונמי חייבי עלמא דלא אהדרן בתיובתא שלימתא למאריהון, דערטילאין אתו להאי עלמא וערטילאין יתובון תמן, ונשמתא אזלא בכסופא לגבי אחרנין, דלית לה לבושינ כלל, ואתדנת בההוא גיהנם דבארעא מגו ההוא אשא דלעילא, עד כאן לשונו.

ובכל פעם שהנשמה תעלה מעולם לעולם צריכה להתלבש בלבוש אחר, כמובא בזוה"ק (פרשת ויקהל דף ר"י ע"א ואילך), וזה לשונו:

באמצעיתא דהאימי רקיעא קיימא פתחא חדא לקבל פתחא דהיכלא דלעילא, דבההוא פתחא פרחין נשמתין מגנתא דלתתא לעילא, בחד עמודא דנעיץ בגנתא עד ההוא פתחא.

הערות

מו. וכד אתלבשת נשמתא וכו'. וכשהנשמה מתלבשת בלבוש ההוא של עולם ההוא, כמה עדונים כמה חמודות יש לו שם. מי גרם לגוף הזה, שבגן העדן, שיתלבש בו הרוח, הוי אומר, מי שהפשיט לו הלבושים האלו של עולם הזה, שהוא מלאך המות. הרי שהמלאך המות הוא טוב מאד. והקדוש ברוך הוא עושה חסד עם הבריות שאינו מפשיט האדם מלבושים שבעוה"ז, עד שמתקן לו לבושים אחרים יקרים וטובים מאלו, בגן העדן.

מח. האנשים שאינם חוזרים בתשובה, ערומים באו לעולם הזה, וערומים ישובו

שיעורי זוהר הקדוש

לתועלת הציבור אנו מבקשים לעדכן אותנו על שיעורי הזוהר הקדוש המתקיימים באיזור מגורכם. נא לפרט מקום השיעור, מוסר השיעור, ימים, שעות, מספר משתתפים וכד'. טלפון: 02-6500828 או פקס: 02-9951300. נשמח לבוא לעזרתכם במשלוח ספרים וכד' ליעול הלימוד. כמו"כ אנו מחפשים מתנדבים לחלוקת ספרים בכל רחבי הארץ, הודיעו לנו ויהא זה לתועלת ולחיזוק לימוד הזוה"ק, ועי"ז נזכה במהרה להבטחת הרשב"י זי"ע בדא יפקון מן גלותא ברחמי בב"א.

[לקבלת ספרים חנים לחלוקה: 0548-436784
"מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין]

גו' ההוא רְקִיעָא (נ"א עמודא) בההוא פתחא דאיהו באמצעי' דרְקִיעָא דבגנתא, עאלין בגוה תלת גוונים דנהורא כלילין כחדא, ונהרן לגוונים דההוא עמודא, וכדין רְקִיעָא (נ"א עמודא) דא נציץ ואתלהיט בכמה גוונים (נ"א נהורין) דמתלהטן.

בכל שעתא נהרין צדיקא מההוא זיוא עלאה, אבל בכל שבתא ושבתא ובכל ריש ירחא, אתגלייא שכינתא יתיר משאר זמני בהאי רְקִיעָא, ואתיין כלהו צדיקא וסגדין לגביה.

זכאה חולקיה מאן דזכי להני לבושי דקאמרן, דמתלבשן בהו צדיקא בגנתא דעדן 25 (לתתא) אלין מעובדין טבין דעביד בר נש בהאי

הערות

שמה: בר לאינון חייבי וכו'. חוץ מאלו רשעי עולם, שאינם חוזרים בתשובה שלמה לאדונם, שערומים באו לעולם הזה וערומים ישובו שמה. והנשמה הולכת בבושה מנשמות אחרות, כי אין לה לבוש כלל, ונדונית בגיהנם שבארץ מן האש שלמעלה. ויש מהם שמצפצפים בגיהנם ומיד עולים, ואלו הם רשעי עולם, שחשבו בתשובה בלבם, ומתו ולא יכלו לעשות תשובה. אלו נדונו שם בגיהנם, ומצפצפים ועולים לאחר כך.

מז: באמצעי' דהאי רְקִיעָא וכו'. באמצע רְקִיעָא הזה נמצא פתח אחד כנגד פתח ההיכל שלמעלה ביצירה, שבפתח ההוא פורחות הנשמות מגן עדן התחתון למעלה, בעמוד אחד הנעוץ בארץ של הג"ע, ומגיע עד פתח ההוא.

פירוש, כבר נתבאר לעיל (אות רצ"ט) ענין הפתח שנעשה באמצע הרְקִיעָא, שהוא הסיום החדש שנעשה באמצע המדרגה של השמים דגן עדן, מחמת עליית המלכות במקום בינה, שמשום הסיום הזה נפלה חצי המדרגה, דהיינו בינה ותו"מ, לבחינת המדרגה שלמטה, שהוא הארץ דגן עדן, אשר לעת גדלות, כשחוזרת המלכות למקומה ובינה ותו"מ עולים למעלה למדרגתם לרְקִיעָא, לוקחים עמהם גם המדרגה התחתונה, דהיינו אותם הנשמות שהם בבחינת הארץ דגן עדן, ונמצא, שסיום החדש שנעשה בבינה נתהפך להיות לפתח בשביל התחתון, שיוכל דרך שם לעלות לעליון. ותדע, שאותם בינה ותו"מ שנפלו תחילה למטה לארץ דגן עדן, הם הנבחנים, **בחד עמודא דנעיץ בגנתא**, כי התדבקותם במדרגת הארץ דגן עדן, נבחן כמו שהם **נעוצים** בתוך קרקע הגן, והם עצמם נבחנים כ **עמוד** גבוה המגיע עד **ההוא פתחא** שבאמצע רְקִיעָא, שדרך העמוד הזה עולות הנשמות מארץ דגן עדן אל הרְקִיעָא דגן עדן, דהיינו לעת גדלות כשהבינה ותו"מ, הנבחנים **לעמוד**. עולים בחזרה לרְקִיעָא דגן עדן, לוקחים עמהם גם את הנשמות שבארץ דגן עדן, ומעלה אותם לרְקִיעָא דגן עדן.

נ. באמצע הרְקִיעָא שעל הגן, נכנסים בו ג' גוונים של אור, שהם חב"ד כלולים יחד: **גו' ההוא רְקִיעָא וכו'.** בתוך רְקִיעָא הזה, בפתח ההוא שהוא באמצע הרְקִיעָא שעל הגן, נכנסים בו ג' גוונים של אור כלולים יחד, שהם חב"ד, ומאירים לגוונים של עמוד ההוא שעלה שם, ואז עמוד הזה נוצץ ומתלהט בכמה גוונים הלוהטים.

עלמא בפקודי אורייתא, ובהון קיימא נשמתא בגנתא דעדן לתתא, ואתלבשת בהני לבושין יקירין.

כד סלקא^{נא} נשמתא בההוא פתחא דרקיעא לעילא, אזדמנן לה לבושין אחרנין יקירין עלאין, דאינון מרעותא וכוונה דלבא באורייתא ובצללותא, דכד סלקא ההוא רעותא לעילא מתעטר בה מאן דמתעטרא, ואשתאר חולקא לההוא בר נש, ואתעביד מניה לבושין דנהורא לאתלבשא בהו נשמתא לסלקא לעילא, עד כאן לשונו.

על ידי הלבושים החדשים יזכה להתעדן בי"ג נהרא אפרסמונא דכיא המוכן לצדיקים מנהר היוצא מעדן

וכיון שנתלבש באלו הלבושין, אז זוכה להתעדן מתענוגי זיו הדר ויקר עליון, ותלת עשר נהרא אפרסמונא דכיא המוכן לצדיקים מנהר היוצא מעדן. ועל ידי זה הלבוש יש בכוח הנשמה לסבול זה הריח הטוב והנעים, כי בלי זה הלבוש אי אפשר לה לסבול את התענוג המופלא והנורא, שהקדוש ברוך הוא משפיע מכחו לחסידים וצדיקים, לסבול ולקבל שכרם, שלא יתבטלו במציאות מגודל הזיו והזהר והתענוג העליון, כמבואר בשבט מוסר פרק כה-כח.

כמונא בזוה"ק (פרשת ויקהל דף ר"י ע"ב ואילך), וזה לשונו:

והאי נקודא^{נא} תתאה איהי גנתא לגבי עדן עלאה, אתר דלא אתייהיב למנדע ולאסתכלא.

הערות

והצדיקים שעלו עם העמוד ההוא לרקיע, מקבלים האורות מן הרקיע דרך עמוד הזה. ובכל שעה מאירים הצדיקים מזיו העליון ההוא, כלומר, שזה נוהג תמיד, אבל בכל שבת ושבת ובכל ראש חדש מתגלה השכינה ברקיע הזה יותר מבשאר הזמנים, וכל הצדיקים באים ומשתחווים אליה.

נא. זכאה חולקיה מאן וכו'. אשרי חלקו מי שזכה לאלו הלבושים שאמרנו (באות ש"א) אלו הלבושים הם ממעשים טובים שעשה האדם בעולם הזה במצות התורה, דהיינו מצות התלויות במעשה, ובהם עומדת הנשמה בגן עדן התחתון ומתלבשת באלו הלבושים היקרים.

נב. כד סלקא נשמתא וכו'. כשעלתה הנשמה דרך פתח הרקיע למעלה, מזדמנים לה לבושים אחרים יקרים עליונים שהם נעשים על ידי מצות התלויות ברצון וכוונת הלב בתורה ותפלה, כי כשעולה הרצון ההוא למעלה, מתעטר בה מי שמתעטר, וחלק ממנו נשאר לאדם ההוא, ונעשה ממנו לבושי אור שנתלבש בהם הנשמה לעלות למעלה.

המשך יבא

זֶהָר עַל מַעֲלַת וְשִׁמִּירַת הַשָּׁבֶת וַיָּמִים טוֹבִים

מספר "השבת והזוהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

שְׂמִיחָה בְּסֵעוּדַת שַׁבָּת

רַבִּי אַבָּא (רב המנונא סבא), כְּשֶׁהָיָה יוֹשֵׁב
בְּסֵעוּדַת הַשַּׁבָּת, הָיָה שְׂמִיחַ בְּכָל
אַחַת וְאַחַת, וְהָיָה אוֹמֵר: זוֹהִי סֵעוּדָה
קְדוֹשָׁה שֶׁל הַעֲתִיק הַקָּדוֹשׁ הַנִּסְתָּר
שֶׁל הַכֹּל. בְּסֵעוּדָה הָאֲחֵרָה הָיָה
אוֹמֵר: זוֹהִי סֵעוּדָה שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, וְכֵן בְּכָל הַסֵּעוּדוֹת. וְהָיָה שְׂמִיחַ
בְּכָל אַחַת וְאַחַת. כְּשֶׁהָיָה מְשַׁלֵּם אֶת
הַסֵּעוּדוֹת, אוֹמֵר: נִשְׁלְמוּ סֵעוּדוֹת
הָאֲמוּנָה.

סֵעוּדַת הַמָּלֶךְ

כְּשֶׁרַבִּי שְׂמַעוֹן הָיָה בָּא לְסֵעוּדָה,
הָיָה אוֹמֵר כֵּךְ: הַתְּקִינוּ סֵעוּדָה שֶׁל
הָאֲמוּנָה הָעֲלִיוֹנָה. הַתְּקִינוּ סֵעוּדַת
הַמָּלֶךְ. וְהָיָה יוֹשֵׁב וְשֹׂמֵחַ. כְּשֶׁהָשִׁילִים
סֵעוּדָה שְׁלִישִׁית, הָיוּ מְכַרְזִים עָלָיו:
(ישעיה נח) אֲזַתְתַּעֲנַג עַל ה' וְהִרְכַּבְתִּידָּ
עַל בִּמְתִי אֶרֶץ וְהִאֲכַלְתִּידָּ נַחֲלַת
יַעֲקֹב אֲבִידָּ.

סֵעוּדַת הַגְּבִירָה

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאֲבִיו, אֵיךְ
מִתְּקַנִּים אֶת הַסֵּעוּדוֹת הַלָּלוּ? אָמַר

שְׂמִיחָה בְּסֵעוּדַת שַׁבָּת

רַבִּי אַבָּא, (נ"א רב המנונא סבא) כִּד הָיָה
יְתִיב בְּסֵעוּדָתָא דְשַׁבְּתָא, הָיָה
תְּדִי, בְּכָל חַד וְחַד, וְהָיָה אָמַר, דָּא
הִיא סֵעוּדָתָא קְדִישָׁא, דְּעִתִּיקָא
קְדִישָׁא סְתִימָא דְכָלָא. בְּסֵעוּדָתָא
אַחְרָא הָיָה אָמַר, דָּא הִיא סֵעוּדָתָא
דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְכֵן בְּכָלֵהּ
סֵעוּדָתִי, וְהָיָה תְּדִי בְּכָל חַד וְחַד. כִּד
הָיָה אֲשִׁלִּים סֵעוּדָתִי, אָמַר אֲשִׁלִּמוּ
סֵעוּדָתִי דְמַהֲיִמְנוּתָא.

סֵעוּדַת הַמָּלֶךְ

רַבִּי שְׂמַעוֹן, כִּד הָיָה אֲתִי לְסֵעוּדָתָא,
הָיָה אָמַר הֲבִי, אַתְּקִינוּ סֵעוּדָתָא
דְּמַהֲיִמְנוּתָא עֲלָאָה, אַתְּקִינוּ סֵעוּדָתָא
דְּמַלְכָּא, וְהָיָה יְתִיב וְתְדִי. כִּד אֲשִׁלִּים
סֵעוּדָתָא תְּלִיתָאָה, הָיוּ מְכַרְזִי עָלֵיהּ,
אֲזַתְתַּעֲנַג עַל יוֹי וְהִרְכַּבְתִּידָּ עַל בִּמְתִי
אֶרֶץ וְהִאֲכַלְתִּידָּ נַחֲלַת יַעֲקֹב אֲבִידָּ.

סֵעוּדַת הַגְּבִירָה

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאֲבִיו, אֵלֵּין
סֵעוּדָתִי הֵיךְ מִתְּקַנִּין. אָמַר

ליה, ליליא דשבתא, כתיב, והרפבתיך על כמתי ארץ. ביה בליליא, מתברכא מטרוניתא, ובלהו חקל תפוחין, ומתברכא פתוריה דבר נש, ונשמתא אתוספת, והוא ליליא, חדוה דמטרוניתא הוי. ובעי בר נש למחדי בחדוותא, ולמיכל סעודתא דמטרוניתא.

סעודה שניה

ביומא דשבתא, בסעודתא תניינא, כתיב (ישעיה נח) אז תתענג על יי'. על יי' ודאי. דההיא שעתא אתגליא עתיקא קדישא, ובלהו עלמין בחדוותא, ושליומו וחדוותא דעתיקא עבדינן, וסעודתא דיליה הוא ודאי.

סעודה שלישית

בסעודתא תליתא דשבתא, כתיב והאכלתיך נחלת יעקב אביך. דא היא סעודתא דזעיר אפין, דהוי בשלימותא. ובלהו שיתא יומין, מההוא שליומו מתברכן. ובעי בר נש למחדי בסעודתיה, ולא שלמא אלן סעודתי, דאינון סעודתי מהימנותא שלימתא, דזרעא קדישא דישראל, די מהימנותא עלאה, דהא דילהון היא, ולא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ובניי כף אמר, (שמות לא) בניי ובין בני ישראל.

לו, ליל שבת כתוב והרפבתיך על כמתי ארץ. בו בלילה מתברכת הגבירה וכל שדה תפוחים, ומתברך שלחנו של אדם, ונשמה נוספת, ואותו הלילה שמחת הגבירה הוא. וצריך אדם לשמח בשמחה ולאכל סעודת הגבירה.

סעודה שניה

ביום השבת, בסעודה השניה כתוב אז תתענג על ה'. על ה' ודאי. שאותה שעה נגלה העתיק הקדוש, וכל העולמות בשמחה, והשלמות והחדוה של העתיק אנו עושים, וזוהי סעודתו ודאי.

סעודה שלישית

בסעודה השלישית של שבת כתוב והאכלתיך נחלת יעקב אביך. זוהי הסעודה של זעיר אנפין שהוא בשלמות. וכל ששת הימים מאותה שלמות מתברכים. וצריך אדם לשמח בסעודתו ולהשלים הסעודות הללו, שהן סעודות האמונה השלמה של זרע קדוש של ישראל, שהאמונה העליונה היא שלהם ולא של עמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ומשום כך אמר, (שמות לא) בניי ובין בני ישראל.

עונשו של הפוגם בסעודת שבת
בא וראה, בסעודות הללו נודעים
 ישראל שהם בני המלך ושהם
 מהיכל המלך ושהם בני האמונה,
 ומי שפוגם סעודה אחת מהם,
 מראה פגם למעלה, ומראה את
 עצמו שאינו מבני המלך העליון,
 שאינו מבני היכל המלך, ושאינו
 מזרע קדוש של ישראל, ונותנים
 עליו חמר של שלשה דברים - דין
 הגיהנם וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הזמנים והחגים
 צריך אדם לשמח ולשמח את
 העניים, ואם הוא שמח לבדו ולא
 נותן לעניים - ענשו רב, שהרי לבדו
 שמח, ולא נותן שמחה לאחר. עליו
 כותב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם
 פרש חגיכם. ואם הוא שמח בשבת,
 אף על גב שלא נותן לאחר - לא
 נותנים עליו ענש כבשאר הזמנים
 והחגים, שכתוב פרש חגיכם. אמר
 פרש חגיכם, ולא פרש שבתכם.
 וכתוב (ישעיה א) חדשיכם ומועדיכם
 שנאה נפשי. ואלו שבת לא אמר.

נשמה יתרה

ומשום כך כותב ביני ובין בני
 ישראל. ומשום שכל האמונה נמצאת
 בשבת, נותנים לאדם נשמה אחרת,

עונשו של הפוגם בסעודת שבת
תא חזי, בסעודתי אליו, אשתמודעון
 ישראל, דאינון בני מלכא.
 דאינון מהיכלא דמלכא, דאינון בני
 מהימנותא, ומאן דפגם חד סעודתא
 מנייהו, אחזי פגימותא לעילא, ואחזי
 גרמיה דלאו מבני מלכא עלאה הוא,
 דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו
 מזרעא קדישא דישאל הוא. ויהבין
 עליה חומרא דתלת מליון, דינא
 דגיהנם וגו'.

ותא חזי, בכלהו שאר זמנין וחגין,
 בעי בר נש לחדו, ולמחדו
 למסבני. ואי הוא חדו בלחודוי, ולא
 יהיב למסבני, עונשיה סגי, דהא
 בלחודוי חדו, ולא יהיב חדו לאחרא.
 עליה כתיב, (מלאכי ב) וזריתי פרש על
 פניכם פרש חגיכם. ואי איהו בשבתא
 חדו, אף על גב דלא יהיב לאחרא,
 לא יהבין עליה עונשא, כשאר זמנין
 וחגין, דכתיב פרש חגיכם. פרש
 חגיכם קאמר, ולא פרש שבתכם.
 וכתיב (ישעיה א) חדשיכם ומועדיכם
 שנאה נפשי. ואלו שבת לא קאמר.

נשמה יתרה

ובגיני כך כתיב, ביני ובין בני
 ישראל. ומשום דכל
 מהימנותא אשתכח בשבתא, יהבין

נִשְׁמָה יְתֵרָה

וּבְנֵינִי כִּדְּ כְּתִיב, בִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וּמִשּׁוּם דָּבָל מְהִימְנוּתָא אֲשֶׁתְּכַח בְּשַׁבָּתָא, יְהִיבִין לִיה לְבַר נֶשׁ נִשְׁמָתָא אַחֲרָא, נִשְׁמָתָא עֲלָאָה, נִשְׁמָתָא דְּכָל שְׁלִימוֹ בְּה, בְּדוֹגְמָא דְּעֲלָמָא דְּאַתִּי. וּבְנֵינִי כִּדְ אֶקְרִי שַׁבָּת. מַהוּ שַׁבָּת. שְׁמָא דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִידָא הוּא. שְׁמָא דְּאִיהוּ שְׁלִים מִכָּל סְטְרוֹי.

ג' סְעוּדוֹת שֶׁל אֲמוּנָה

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי כִּדְ הוּא. וְיִי לִיה לְבַר נֶשׁ, דְּלֹא אֲשָׁלִים חֲדוּתָא דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא. וּמֵאֵן חֲדוּתָא דִּילִיָּה. אֲלִין תֵּלֶת סְעוּדוֹתֵי מְהִימְנוּתָא. סְעוּדוֹתֵי דְּאַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב כְּלִילֵן בְּהוּ. וְכִלְהוּ חֲדוּ עַל חֲדוּ מְהִימְנוּתָא שְׁלִימוּתָא, מִכָּל סְטְרוֹי.

מַעֲלַת יוֹם הַשַּׁבָּת

תַּאֲנָא, בְּחֲדִין יוֹמָא מִתְעַטְרֵן אַבְהֵן, וְכָל בְּנִין וְנָקִיין, מַה דְּלֹא חֲבִי כְּכָל שְׂאָר חֲגִין וְזִמְנִין. בְּחֲדִין יוֹמָא, חֲיִיבִיא דְּגִיְהֵנָם גְּיִיחִין. בְּחֲדִין יוֹמָא, כָּל דִּינִין אֲתַבְּפִיין, וְלֹא מִתְעַרִּין בְּעֲלָמָא. בְּחֲדִין יוֹמָא אֲוִרִיָּתָא מִתְעַטְרָא בְּעַטְרֵן שְׁלִימִין. בְּחֲדִין יוֹמָא, חֲדוּתָא וְתַפְנוּקָא אֲשֶׁתְּמַע, בְּמֵאֲתָן וְחִמְשִׁין עֲלָמִין.

נִשְׁמָה יְתֵרָה

וּמִשּׁוּם כִּדְ כְּתוּב בִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וּמִשּׁוּם שְׁכָל הָאֲמוּנָה נִמְצָאָה בְּשַׁבָּת, נּוֹתִינִים לְאָדָם נִשְׁמָה אַחֲרָת, נִשְׁמָה עֲלִיּוֹנָה, נִשְׁמָה שְׁכָל הַשְּׁלֵמוֹת בְּה, כְּדֻגְמַת הָעוֹלָם הַבָּא. וּמִשּׁוּם כִּדְ נִקְרָאֵת שַׁבָּת. מַה זֶה שַׁבָּת? שֵׁם שֶׁל הַקְּדוּשָׁא בְּרִידָא הוּא, שֵׁם שֶׁהוּא שְׁלֵם מִכָּל צְדָדִין.

ג' סְעוּדוֹת שֶׁל אֲמוּנָה

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי כִּדְ הוּא. אוֹי לְאָדָם שְׁלֹא מִשְׁלִים אֶת שְׁמִיחָה הַמְּלֶכֶךְ הַקְּדוּשׁ. וּמַהִי שְׁמִיחָתוֹ? אֵלּוּ שְׁלֹשׁ הַסְּעוּדוֹת שֶׁל הָאֲמוּנָה, סְעוּדוֹת שְׂאֲבָרָהּ יִצְחָק וְיַעֲקֹב כְּלוּלִים בְּהֵם, וְכֹלָם שְׁמִיחָה עַל שְׁמִיחָה, אֲמוּנָה שְׁלָמָה מִכָּל צְדָדִין.

מַעֲלַת יוֹם הַשַּׁבָּת

שְׁנִינִי, בִּיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטְרִים הָאֲבוֹת, וְכָל הַבָּנִים יוֹנָקִים, מַה שְּׂאִין כֵּן בְּכָל שְׂאָר הַחֲגִים וְהַזִּמְנִים. בִּיּוֹם הַזֶּה רִשְׁעֵי הַגִּיְהֵנָם נָחִים. בִּיּוֹם הַזֶּה כָּל הַדִּינִים נִכְפִּים וְלֹא מִתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם. בִּיּוֹם הַזֶּה הַתּוֹרָה מִתְעַטְרָת בְּעַטְרוֹת שְׁלֵמוֹת. בִּיּוֹם הַזֶּה שְׁמִיחָה וְתַפְנוּק נִשְׁמָעִים בְּמֵאֲתָם וְחִמְשִׁים עוֹלָמוֹת.

צדיק מעניש חסיד שלו בעולם הזה כדי שלא יצא מכשול מתחת ידו

מעשה נורא שספר הגאון הצדיק מקלויזענבורג זכר צדיק לברכה
אייך שהצדיק הקדוש רבי ברוך מגארליץ בנו של הרב הקדוש
מדברי חיים זכר צדיק לברכה בא מעולם העליון להציל יהודים
ממאכלות אסורות, וזה קרה בעיר הבירה בערלין וראה במו עיניו
את בעל העובדא:

מעשה שהיה כך היה:

בעיר גארליץ חי יהודי בשם רבי ימיש שוחט. הוא היה ירא שמים
מרבם, היחידי שקבל "קבלה" לשחיטה מזקני הגאון הקדוש מגארליץ
זי"ע. הרב הוסיף: אם זקני נתן למישהו קבלה לשחיטה, שזו היתה
הקבלה היחידה, הראשונה והאחרונה, שנתן זקני במשך כל ימי חייו,
אתם כבר יכולים לתאר לעצמכם איך היה נראה השוחט הזה.

רבי ימיש היה השוחט הפרטי של הגאון הצדיק מגארליץ זי"ע. כמוכן
מיד שנודע שזקני אוכל רק משחיטת רבי ימיש ממילא כל חסידי צאנו
דקדקו לאכול רק משחיטת רבי ימיש.

בעיר בערלין גרו הרבה מחסידי צאנו שרצו לאכול רק משחיטת רבי
ימיש. אבל הדבר עלה להם בקשיים גדולים עד שהבשר הגיע אליהם,
ואייך להחזיק זאת שלא יתקלקל, כי עדין לא היו אז אמצעי הקירור
להחזיק זאת לזמן ארוך.

לכן טכסו חסידי צאנו-גארליץ עצה איך להביא את השוחט מגארליץ
רבי ימיש לבערלין.

באותו זמן ארע בבערלין, ששוחט אחד, מחמת מצב בריאותו, משך
ידו מלשחט. החסידים נצלו הזדמנות זו והציעו לבעל בית המטבחים,
שיקבל את השוחט המפרסם רבי ימיש מגארליץ, כשוחט בבערלין,
כי שמו הטוב הולך בכל המדינות וממילא יוכלו למכור הרבה בשר בכל
המקומות.

הבעל הבית נתרצה לזה ומיד שלחו לרבי ימיש שיבוא לבערלין. אכן
הוא תקף, בהזדמנות הראשונה בא. עם בואו נתועדו מיד כולם לסדר

הַדְּבָרִים עַד הַפֶּרֶט הָאֲחֵרוֹן. עִם גִּמְרֵי הָאֲסִיפָה הוֹבִיל הַבַּעַל בֵּית אֶת רַבִּי יִמִּישׁ לְבֵית הַשְּׁחִיטָה, שֶׁרָאָה בְּעֶצְמוֹ אִיךָ נִרְאָה הַדָּבָר וּמָה שֶׁיֵּשׁ לוֹ לְהוֹסִיף בְּתַקוּנוֹ וְכו'.

בֵּית הַמִּטְבָּחִים הָיָה גָדוֹל מְמַדִּים, שֶׁסָּפַק בָּשָׂר לְהִרְבֵּה מְקוֹמוֹת עַל יְדֵי קְרוֹנוֹת רַכְבָּת. הַשּׁוֹחֵט רַבִּי יִמִּישׁ הִתְבּוֹנֵן מִהֲנַעֲשֶׂה שָׁמָּה וְרָאָה שֶׁתִּהְיֶה לִּי הַשְּׁחִיטָה הוּא יוֹתֵר מִדֵּי מֶהֱרָ, לָכֵן הִתְנָה עֲצָמוֹ בִּפְרוּשׁ, שֶׁאִינוּ יָכוֹל לְשַׁחוֹט רַק בְּאֶפֶן כָּפִי שֶׁהוּא רָגִיל בְּגִאֲרָלִיץ, בָּעַל הַבֵּית הַסֵּכִים לָזֶה מִיד. אַחֵר כִּף עוֹרֵר הַשּׁוֹחֵט, הָיִיתָ וּמִטְעֵם הַמְּמַשְׁלָה הִנְהִיגוּ לְנִפְחַת הָרְאוֹת דּוֹקָא בְּמִנְפַּח וְלֹא בָּפָה, מִחֲמַת חֲשֵׁשׁ חוּלֵי הַשּׁוֹחֵט, כְּמוֹכֵן שֶׁבְּמִנְפַּח יְכוּלִים לְנִפְחַת יוֹתֵר חֹזֶק וּמֶהֱרָ, וְלִפְעָמִים זֶה יָכוֹל לִגְרוֹם שֶׁהָרָאָה תִּתְפּוּצֵץ, לָכֵן רָצָה שֶׁבְּדוֹקָא יִנְפָּחוּ הָרְאוֹת רַק בָּפָה. גַּם לָזֶה הַסֵּכִים הַבַּעַל בֵּית, הֵגֵם שֶׁהֲרוֹפְאִים הוֹטְרִינָאֲרִים הִתְנַגְּדוּ לָזֶה. גַּם בְּנִדּוֹן שְׁכִירוֹת הַשּׁוֹחֵט הַבְּטִיחוּ לוֹ שְׁכִירוֹת הַגּוֹנָה בְּיוֹתֵר, וּבְאֶפֶן זֶה קִבֵּל רַבִּי יִמִּישׁ עָלָיו לְהִיּוֹת שּׁוֹחֵט בְּבִעְרָלִין.

הַסֵּכִם שְׁבִיּוֹם שְׁלִישִׁי הֵבֵא לְטוֹבָה, בְּשָׁעָה שְׁבַע בִּבְקָר יִתְחִיל רַבִּי יִמִּישׁ לְשַׁחוֹט בְּשָׁעָה טוֹבָה וּמַצְלַחַת.

בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּשָׁעָה הַמֵּיַעֲדָת הַשּׁוֹחֵט אֵינָנו. עוֹבֶרֶת עוֹד שָׁעָה וְעוֹד שָׁעָה וְעַדִּין הַשּׁוֹחֵט אֵינָנו. כָּל בֵּית הַמִּטְבָּחִים, עַל פּוֹעֲלָיו, מֵאוֹת נִכְרִים, עֲמָדוֹ הֵכֵן לָרַגַע שֶׁהַשּׁוֹחֵט יִתְחִיל פְּעֻלָּתוֹ, אֲבָל עַדִּין הוּא אֵינָנו.

בָּעַל הַמִּטְבָּחִים כָּבֵר הָיָה אוֹבֵד עֲצוֹת, פֶּה עוֹמֵד הַכֹּל הֵכֵן וְהַשּׁוֹחֵט אֵינָנו, וְזֶה גּוֹרֵם לוֹ הַפֶּסֶד גָּדוֹל. מִיד נָסַע לְבֵית הַשּׁוֹחֵט לְבַרֵּר מֶה קָרָה, הָאֵם רַק אַחֵר לְקוֹם אוֹ אֶרַע חֵם וְשָׁלוֹם מִשְׁהוּ יוֹתֵר רָצִינִי.

בְּהִגִּיעַ הַבַּעַל בֵּית לְבֵית הַשּׁוֹחֵט, הוּא פּוֹנֶה אֵלָיו בְּמִרְרוֹת: הֵיטָכֵן כְּזֹאת! כָּל הַמַּפְעֵל עוֹמֵד הֵכֵן לְקִרְאָתוֹ וְאִיךָ יְכוּלִים לַעֲכָב מַפְעֵל אֲדִיר כְּזֶה עַל מֵאוֹת פּוֹעֲלָיו?

הַשּׁוֹחֵט מִתְנַצֵּל לִפְנֵי הַבַּעַל בֵּית בְּאוֹמְרוֹ: בָּעַל בֵּית יָקָר, אַתָּם לֹא יוֹדְעִים מֶה קָרָה? קָמְתִי הַשָּׁכֵם בִּבְקָר, שֶׁהָיָה מוֹכֵן לְזֶמֶן הַתְּחִלַּת הַשְּׁחִיטָה. אַךְ עִם פְּתִיחַת עֵינֵי אֲנִי מְרַגֵּשׁ שְׁיָדִי הֵימָנִית מִשְׁתַּקֶּת לְגִמְרִי. אֵין לִי שׁוֹם הִרְגָּשָׁה בָּהּ. אֵין לִי שׁוֹם מִשְׁגֵּחַ מֶה קָרָה.

הַמִּשְׁחָר בַּעֲמוּד כֵּב

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

כב. ראייתי המנהג ביושבי כפרים הרחוקים זה מזה ובשבת באים למנין עשרה לבית הכנסת להתפלל ברב עם הדרת מלך מלכו של עולם הקב"ה, ובאים לבית הכנסת והם עוסקים בהבלי עולם ומספרים אחד לחברו איך שקנה סוסים במקח השוה אצל א' וזה מספר שקנה פרה או שאר בהמה, וכל דבריהם הוא במשא ומתן של חל וקימא לן ודבר דבר שלא יהיה דבורה בשבת כשל חל, ובחל אין רואין אחד לאחד רק בשבת באים למנין והן עוסקין הכל בדרך ארץ ובמשא ובמתן, אז טוב היה להם לשבת בית בבתייהם ולישון במטה כדי שלא ידבר דברי חל בשבת (קב הישר פרק ע"ה אות ג).

כג. וכתבו המקבלים שלא זו בלבד מחלול שבת צריך לזהר בשבת אלא מפל דהו דבר חטא כי אפלו עם הארץ שבחטאו בחל אינו פוגם אלא בעשייה בשבת שכל העולמות כלולים זה בזה גם הוא פוגם באצילות (פלא יועץ ערך שבת). **כד.** נודע אסור הדבור של חל, והתוספות כתבו דאפלו בדבור של התר אסור להרבות בשבת, וכן כתב בשלחן ערוך והפליגו הרבה על זה בספרים הקדושים וחובה על כל אדם לזהר בזה כי אין זה ממדת חסידות כלל רק בזולת זה אינו שומר שבת, ומי שנוזהר בזה יזכה ליום שכלו שבת (נועם מגדים על הכתוב בחריש ובקציר, מנחת שבת ע"ב אות י"ז).

כה. בספר מגלה עמקות מגדיל מאד עון דבור שקר בשבת (מנחת שבת שם). **כו.** דבור של חל אסור גדול ועצום בשבת ושואלין עליו למעלה ואומרים מי הוא זה אשר גורם פרוז בין הדבקים, ואם בדבור הקל כן כל שכן במעשה החמור שהוא מטמא עליונים ותחתונים (סה"ק תולעת יעקב, מנחת שבת אות כ"א). **כז.** אמרו חז"ל לא יהיה דבורו של שבת כדבורו של חל, אין הפונה לבד על רבוי דברי חל דאם כן הוה ליה למימר שלא ידבר בשבת דברי חל, אלא הפונה שיקדש פיו בקדשה יתרה בין בלמוד בין בתפלה יותר מבימות החל כגון ג' ברכות הראשונות של תפלה ששויין בשבת כמו בחל יתקדש בשבת יותר מבחל והכל תלוי בקדשת המחשבה (פנים יפות לבעל הפלא"ה זצ"ל, מנחת שבת כ"א).

בעל המטבחים לקח מיד את רבי ימיש השוחט לבית החולים הכי גדול באזור והזעיק הממחים הכי גדולים בשדה זה. גם הזעיק ממחים גדולים מקרוב ומרחוק. כסף לא נחשב אז אצלו לכלום.

הרופאים בדקו את יד השוחט ועשו בדיקות מיחדות וקבעו אחר כך שיד השוחט מרעלת ומתחילה להרקיב; כדי להציל חייו מכרחים להוריד את כל היד הימנית, אחרת אין תקווה לחייו.

השוחט רבי ימיש לא רוצה לשמוע בעצת הרופאים ועומד בתקיפות על דעתו לא לעשות שום פעולה. הוא מקוה שבעזרת השם יתברך זה יתרפא מאליו.

ככה נשאר השוחט רבי ימיש בבית החולים במשך שלושה שבועות. במשך כל הזמן בקרו אותו אנשי העיר. משראו הרופאים שאין ביכלתם לעזור להשוחט, שלחו אותו הביתה.

בכל יום ויום בקרו אותו אנשי העיר שונים. השוחט היה עצוב מאד ממה שקרה אתו, אף הבליג על יגונו ולא ספר למבקריו מה שבלבו. הוא קבל כל אדם בסבר פנים יפות. גם ילדי העיר בקרו אותו ואחלו לו רפואה שלמה, וככה עברו כמה שבועות.

ביום שלישי בהיר אחד קם רבי ימיש בבקר השכם והנה ידו על מכונה כמקדם. כששאלו אותו מבקריו: רבי ימיש מה קרה? הוא מספר:

באמצע הלילה לפני שקמתי אותו יום שלישי להתחיל לשחוט, נתגלה אלי בחלום מורי ורבי ברוך גארליצער ושאלי: "ימיש! קבלת עליך להיות שוחט בבערלין?!", ענית:

הן, - רבי. קבלתי עלי להיות שוחט כאן, אף התניתי עמם כל הפרטים והתקנות באיזה אופן אני אשחט כאן".

הצדיק מגארליץ נשמתו עדן שואלו הלאה: - "היודע אתה, ימיש, שאפילו שיקוימו כל תנאיו ותקנותיו על צד הכי טוב, בכל זאת ימכר בעל המטבחים קרונות רפבת מלאים בשר שאתה אף פעם לא שחטת?!" הרבי פושט ידו הקדושה אלי ונעלם. אני מתעורר בפעימות לב חזקות מאד ומרגיש שידי משתקת לגמרי.

המשך בעמוד כד

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

גזרת רבי יהושע

ח"ב יז, א

רבי יהושע היה עולה לירושלים, והיה הולך בדרך. ראה ערבי אחד שהיה הולך בדרך ובנו עמו. פגשו ביהודי אחד, אמר לבנו, היהודי הזה געל, שמאס בו אדונו. נול אותו ותירק לו בזקנו שבע פעמים, שהוא מזרע של רמים, שאני ידעתי שמשעבדים בהם שבעים עממים. הלך בנו ותפס בזקנו. אמר רבי יהושע, רמים רמים, גזרני על העליונים שירדו למטה. עד שלא סים, נבלעו במקומם.

רבי יהושע היה סליק לירושלם, והיה אזיל באורחא, חמא חד ערבא, דהיה אזיל באורחא, ובריה עמיה. פגעו ביהודאי חד. אמר לבריה, האי יודאי געלא, דמאס ביה מריה. נוול ליה, ורקיק ליה בדיקניה שבעה זמני, דאיהו מזרעא דראמין, דאנא ידענא דמשעבדן בהו שבעין עממין, אזיל בריה ואחיד בדיקניה. אמר רבי יהושע ראמין ראמין, גזרנא על עלאין, דיחתון לתתא. עד לא סיים אתבלעו באתריהון.

ח"ב יז, ב

חמור היסח הדעת מדברי תורה

רבי יוסי יצא לדרך, והיה רבי אחא בר יעקב הולך עמו. עד שהיו הולכים, שתק רבי יוסי והרהר בדברי העולם, ורבי אחא הרהר בדברי תורה. [עד שהיו הולכים] ראה רבי יוסי נחש אחד שהיה רץ אחריו. אמר רבי יוסי לרבי אחא, ראית את הנחש הזה שרץ אחרי? אמר לו רבי אחא, אני לא ראיתי אותו. רץ רבי יוסי, והנחש אחריו. נפל רבי יוסי ודם שמת וירד מהקטמו. שמע שהיו אומרים, רק אתכם ידעתי

רבי יוסי נפק לאורחא, והיה רבי אחא בר יעקב אזיל עמיה, עד דהוו אזלי, שתיק רבי יוסי, והרהר במלי דעלמא. ורבי אחא הרהר במלי דאורייתא. (עד דהוו אזלי) חמא רבי יוסי חד חו"א, דהיה רהיט אבתריה. אמר רבי יוסי לרבי אחא, חזית האי חו"א דרהיט אבתראי. אמר ליה רבי אחא, אנא לא חמינא ליה. רהט רבי יוסי וחויא אבתרוי. נפל רבי יוסי, ודמא שמת ונחת מחוסמוי, שמע דהוו אמרין, רק אתכם ידעתי מכל

מִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה וְגו', אָמַר רַבִּי מִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה וְגו'. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וּמָה עַל שְׁעָתָא חָרָא כָּךְ, מָאֵן דְּמַתִּיבֵי אִישׁ מִנָּה עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה. יוֹסִי, וּמָה עַל שְׁעָה אַחַת כָּךְ - מִי שְׂמַתִּיבֵי אִישׁ מִמֶּנָּה עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.

המשך סיפור מעמוד כב

רַבִּי יְמִישׁ מִמְּשִׁיךְ וּמִסְפָּר: "הֲלִילָה רְאִיתִי שׁוֹב בְּחִלּוּמִי אֶת מוֹרֵי וְרַבִּי מְגֹאֲרִיץ זִי"ע וְשׁוֹאֵל אוֹתִי: - "יְמִישׁ, הֲאֵם אַתָּה עוֹד רוֹצֶה לִּהְיוֹת שׁוֹחֵט בְּבַעֲרִין?".

הַשְּׁבֵתִי:

- "רַבִּי, אֲנִי לֹא רוֹצֶה יוֹתֵר לִהְיוֹת שׁוֹחֵט פֹּה. הַרְבֵּי יִסְלַח לִי, לֹא יָדַעְתִּי שְׂאֲנִי עוֹשֶׂה מִשְׁגָּה בְּהִסְכָּמְתִּי זֶה. פָּרַצְתִּי בְּבִכִּי מֵר, שִׁיעוֹרֵר רַחֲמִים עָלַי בְּשָׂמִי מְרוֹמִים שִׁידִי תָשׁוּב לְאִיתְנָה הָרִאשׁוֹן". מוֹרֵי וְרַבִּי פּוֹשֵׁט יָדוֹ הַקְּדוּשָׁה אֵלַי וְאוֹמֵר: - "אֵם כֵּן הִיָּה בְּרִיא" וְנִעְלָם מֵעֵינַי. מִיד הִתְעוֹרַרְתִּי וִידִי כְּמִקֶּדֶם.

הַרְבֵּי מְקַלּוּזְעַנְבוֹרְג זַצ"ל אָמַר: "רוֹאִים אַתֶּם בָּנִים יְקָרִים, זֶה קָרָה בְּזַמְנִי. בְּעֵינַי רְאִיתִי הַשׁוֹחֵט עִם הַיָּד הַמְּשֻׁתָּקֶת, וְאַחֵר כָּךְ עִם הַיָּד הַבְּרִיאָה כְּמִקֶּדֶם. עוֹד נִמְצְאוּ יַעֲדִים חַיִּים רַבִּים שְׁזוֹכְרִים אֶת הַמֶּאֲרָע, מִחֲמַת שְׁגָרוֹ בְּשִׁכְנוֹת עִם רַבִּי יְמִישׁ הַשׁוֹחֵט הַנִּ"ל.

הַרְבֵּי מְקַלּוּזְעַנְבוֹרְג הַמְּשִׁיךְ: "אֲבָל אֵיפֹה לּוֹקָחִים הַיּוֹם צְדִיקִים כְּאֵלוֹ, שְׂאֲפִילוֹ בְּעוֹלָם הָאֱמֶת לֹא נָח וְשָׁקֵט, כִּי זֶה הִיָּה אַחֲרֵי רַבּוֹת בְּשָׁנִים מִפְּטִירָתוֹ, בְּכָל זֹאת הִיָּה בּוֹ הַכַּח לְבֹא לְעוֹלָם הַזֶּה, לְהַשְׁגִּיחַ עַל הַשׁוֹחֵט שֶׁקֵּבֵל מִמֶּנּוּ קִבְּלָה שְׁלֵא יִהְיֶה גּוֹרֵם חֵס וְשְׁלוֹם שְׁצַבוֹר גָּדוֹל יְהוּדִים חֲרָדִים יֵאָכְלוּ נְבִלוֹת וְטִרְפוֹת".

הַרְבֵּי מְקַלּוּזְעַנְבוֹרְג עוֹרֵר בְּנִדּוֹן זֶה בַּעֲשָׂרוֹת קֵאסְעֵטֶס בְּדִרְשׁוֹת שְׁלוֹ. וּבִסְיוֹמוֹ אָמַר: "שְׁיִרְחֵם עָלֵינוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁלַח הַגּוֹאֵל צֶדֶק בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ".

(מִסְפָּר דּוֹרְשֵׁי ה' פָּרָק י').

מִפְנֵי מַה הַסֵּתִיר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִבְעַל "מִגְלָה עֲמֻקּוֹת" אֶת הַמַּכְשִׁלָּה הַנּוֹרָאָה?

פָּתָח

א. מַעֲשֵׂה הַקְּצָבִים שֶׁהֶאֱכִילוּ טְרָפוֹת בְּיָמָיו שֶׁל בַּעַל הַ"מִּגְלָה עֲמֻקּוֹת":
בְּשֵׁנִת שִׁמ"א, מֵת בְּקֶרֶאקוֹב קֶצֶב אֶחָד וְהַשָּׂאִיר אַחֲרָיו אֶת בָּנוּ הַיְּתוֹם.
אֶחָד מִחֲבָרָיו הַקְּצָבִים הַכְּנִיסוּ לְבֵיתוֹ וְגָדְלוּ כְּבָנוֹ, יַחַד עִם עוֹד יְתוֹם נוֹסֵף.
שְׁנֵיהֶם הָיוּ עוֹזְרִים לְאַבְיָהֶם- מֵאֲמָצֶם בְּחִנּוּת הָאֲטָלִיז שֶׁלוֹ בְּכָל עֲבוֹדוֹת
הַבָּשָׂר: לְחֻתְכוֹ, לְמַלְחוֹ וְכדו'.

שְׁנֵי הַיְּתוֹמִים עָבְדוּ בְּפָרֶךְ וְלָמְדוּ כֹּף בַּדֶּרֶךְ הַקָּשָׁה אֶת סוּדוֹת הַמִּקְצוּעַ.
הַשְּׁנַיִם גָּדְלוּ לֵאלּא תוֹרָה וְלֵאלּא יִרְאַת שָׁמַיִם, וְהָיוּ לְנִעְרִים מְגֻשָּׁמִים כְּשׁוֹלִיּוֹת
הַקְּצָבִים לְכָל דָּבָר.

בְּאוֹתָם יָמִים, מִחִירוֹ שֶׁל הַבָּשָׂר הָיָה גְבוּהַ מְאֹד, בְּשָׁל הַמַּסִּים הָרַבִּים
שֶׁהִטִּילוּ עַל מִכִּירָתוֹ: מִסַּ הָעִיר, מִסַּ הַמָּלָךְ וּמִסֵּי הַקְּהֵלָה - חוּץ מִשְׁכַּר
הַשּׁוֹחֵט, הַבּוֹדֵק הַמְּנַקֵּה, וְהַהֶפְסֵד עַל חֻלְקִים הָאֲסוּרִים בְּאֲכִילָה, שֶׁהֶעֱלוּ אֶת
הַמִּחִיר לְגִבְהִים כְּאִלּוֹ שֶׁרַק הָעַשְׂיָרִים בְּיוֹתֵר יָכְלוּ לְהַרְשׁוֹת לַעֲצָמָם לְקִנּוּתוֹ.
לְבַתִּיהֶם שֶׁל אֵלּוֹ הָיוּ מְגִיעִים הַשְּׁנַיִם עִם מִשְׁלוּחֵי הַבָּשָׂר מִן הָאֲטָלִיז.

יוֹם אֶחָד מֵצָא אֶחָד מִן הַיְּתוֹמִים מְטֻבֵּעַ, וּבְחוּשׁוֹ הַמַּסְחָרִי הִבְרִיא הַבֵּין,
שֶׁלֹא יִהְיֶה לוֹ כְּדָאִי לְכַבֵּז אֹתוֹ, אֲלֵא הַחֲלִיט לַעֲשׂוֹת עִמּוֹ עֲסָקִים.

מָה עָשָׂה? לְמַחֲרַת, הָלַךְ לְרֹחוֹב הַגּוֹיִים וְקָנָה שָׁם בָּשָׂר טְרֵפָה, שֶׁמִּחִירוֹ
הָיָה נִמּוּף לְאִין שַׁעוֹר מִמִּחִירוֹ שֶׁל הַבָּשָׂר הַכָּשֵׁר, וְצָרַף אֶת חֲתִיכַת הַטְּרֵפָה
אֶל מִשְׁלוֹחַ הַבָּשָׂר הַכָּשֵׁר, אוֹתוֹ הִבִּיא לְבֵיתוֹ שֶׁל אֶחָד מֵעַשְׂיָרֵי הָעִיר. כְּמוֹכֵן,
שֶׁהִתְשַׁלּוּם עֲבוֹר הַמִּשְׁלוּחַ עָלָה בְּהִרְבֵּה עַל הַמִּחִיר שֶׁהִשָּׁב אֶל הָאֲטָלִיז, וְאֵת
הַהֶפְרֵשׁ שֶׁלְשַׁל הַיְּתוֹם אֶל כִּיסוֹ.

אֶת הָרוּחַ הַשְּׁקִיעַ הַיְּתוֹם בְּקִנְיַת כְּמוֹת גְּדוּלָה עוֹד יוֹתֵר שֶׁל בָּשָׂר טְרֵפָה.
וְכֹף הָלַךְ וְהִגְדִּיל אֶת הוֹנּוֹ. כָּל זֹאת, כְּמוֹכֵן, תוֹף שֶׁהוּא מִסְתִּיר הֵיטֵב אֶת הַדָּבָר
מֵעֵינָיו הַקְּצָב. מֵעֵינָיו שֶׁל חֲבֵרוֹ לֹא יָכוֹל הָיָה לְהַסְתִּיר, וּבְמִשְׁפַּח הַזְּמַן הַפּוֹר גַּם

הִיתוּם הַשְּׁנִי לְבַעַל סוּד וּלְשִׁתּוֹף פָּעִיל לְדָבָר עֲבָרָה.

עַם הַזְּמַן. הִלְכוּ הַשְּׁנִיִּים וְשִׁכְּלוּ אֶת שִׁטוֹת הָעֲבוּדָה שֶׁלָּהֶם. וְהָיוּ מַעֲכָבִים אֶת הַתְּשׁוּלוּם עֲבוֹר הַמְּשׁוּלוּחִים לְבָתִּים אֲצֵלָם לְיוֹם יוֹמִים. וּבָאוּתוֹ הַזְּמַן הָיוּ מְנַצְלִים לְקִנְיַת בָּשָׂר טָרְפָה שֶׁנִּמְכַּר לְמַחֲרַת כְּבָשָׂר כָּשֵׁר.

הַשֶּׁלֶב הַבָּא הָיָה לְבָיִם רִיב בִּין אֶחָד הַנְּעָרִים לְמַעֲסִיק, כִּף שֶׁזָּה שֶׁלַּחוּ מֵעַל פָּנָיו וְהִלָּה הֶלֶף וְהִשְׁפִּיר עֲצָמוֹ לְמְשׁוּלוּחִים בְּאֵטְלִיז אַחֵר, שֶׁם הִפְעִיל אֶת אוֹתָהּ הַשִּׁיטָה לְהַפְקַת רוּחִים.

עַם הַזְּמַן הֶלֶף הוֹנֵם וְגָדֹל, וְעַם הָאֵכָל בָּא הַתְּאָבוֹן, וְהָעֲבוּדָה עֲבוֹר אַחֲרִים כִּבֵּר לֹא נִרְאָתָה לָהֶם כְּמַסְפִּיקָה, וְהֵם הִחְלִיטוּ לְפָרֵשׁ וּלְפַתֵּחַ בְּאִמְצָעוֹת הַסִּכּוּם שֶׁבִּידִיָּהֶם אֵטְלִיז מְשֻׁלָּהֶם, מִתּוֹךְ הַכּוֹנֵנָה לְהַפְעִיל אֶת שִׁיטָתָם לְמִכּוֹר בְּשָׂר טָרֵף כְּכֶשֶׁר בְּאִפּוֹן נֶרְחָב יוֹתֵר.

כִּף עָשׂוֹ. בְּמַקְבִּיל לְפִתִּיחַת הַחֲנוּת בְּרַבֵּעַ הַיְּהוּדִי, שֶׁכָּרוּ מַחֲסֵן בְּאִזְוֹר הַנוֹצֵרִי, שֶׁם הָיוּ שׁוֹחֲטִים אוֹ הוֹרְגִים מִדֵּי פֶּעַם עֵגֶל אוֹ פָּרָה לֹלֵא פְּקוּחַ רַבְּנֵי בְּאִפּוֹן לֹא כָשֵׁר, וּמוֹכְרִים אֶת בְּשָׂרָם בְּחֲנוּתָם כְּכֶשֶׁר.

עֲבוּדָתָם נַעֲשִׂתָה בְּזִהְרִיּוֹת וּבְפִיקְחוֹת רַבָּה, כִּף, שֶׁיִּכְלוּ לְהַמְשִׁיךְ בְּתַרְמִית לְאַרְךָ שָׁנִים. אִיכוֹת הַבָּשָׂר וְהַמְּחִירִים הַזּוֹלִים שֶׁיִּכְלוּ לְהַצִּיעַ, הִבִּיאוּ בְּאִפּוֹן טַבְּעִי לְהַגְדִּילַת מַסְפֵּר הַלְּקוּחוֹת שֶׁלָּהֶם עַל חֲשַׁבּוֹן בְּעִלֵּי אֵטְלִיז אַחֲרִים, וּמַסְחָרָם וְרוּחִיָּהֶם עָלוּ מֵעֵלָה מֵעֵלָה.

עַם הָעֵשֶׂר בָּא גַם הַכְּבוֹד. הַשְּׁנִיִּים רָכְשׁוּ לְעֲצָמָם בְּתִי פֶּאֶר, נָשְׂאוּ לְעֲצָמָם נָשִׁים מִן הַמְּשֻׁפָּחוֹת הַמִּיֻּחָסוֹת, סָחְרוּ בְּבִקָּר וּבְצֵאָן; כִּף, שֶׁלְּמִרוֹת בּוֹרוֹתָם, הִפְכוּ הַשְּׁנִיִּים לְאִנְשִׁים נִכְבָּדִים וּמַקְבָּלִים בְּחִבָּרָה הַיְּהוּדִית. לְכִנּוּתֵיהֶם בָּחֲרוּ חֲתָנִים תְּלִמִּידֵי חֻכָּמִים שֶׁיִּכְלוּ לְהַתְנַאֲוֹת בָּהֶם וּלְחַפּוֹת בְּכִף עַל בּוֹרוֹת שֶׁלָּהֶם, וְאֶת בְּנֵיהֶם שֶׁלַּחוּ לְלִמּוּדִים בִּישִׁיבוֹת הַטּוֹבוֹת שֶׁבְּפוֹלִין. (הַמִּשְׁךָ יִבּוֹא בַּעַז"ה)

בְּעִיר קְרֵאקָא

ספור בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא

הנשמות מיללות

"הנשמות עברו בפני כס המשפט כבני מרון. אחת אחרי השנייה נדונו הנשמות, מי לענש חמור ומי לענש קל יותר. אף אחת לא יצאה חפה מפשע לגמרי. והנה אני שומע את קולו של הכרוז קורא בשמי ובשם אבי... ארבעה מלאכי הרחמים הוליכו אותי בעדינות אל שלחן המשפט, ואחד המלאכים פתח את הדף שלי בספר הזכרונות הגדול... לפתע פתאום רעדו אמות הספים מקול צעקה אימה שהדהדה בחלל האולם הענקי:

"מי הביא לכאן את הרשע המרשע הזה? כל מדורי הגיהנום לא יספיקו בשבילי!!!"

"קפאתי על מקומי מרב בעתה ופלצות, אך המלאכים השושבינים שלי, עוררו אותי מקפאוני בנגעם בי בקלילות בכנפי המשי הרכות שלהם. נזפרתי במגלת הקלף של בעל "מגלה עמקות" שהיתה צמודה ללבי, והנחתי אותה במהירות על פני השלחן... ואז נשמע שנית הקול התקיף:

"איזה מין דבורים הם אלה של בעל "מגלה עמקות"? שהוא יגזר עלינו לפטר נשמה כזו מפל ענש? אין לו כל סמכות לתת לנו הוראות, שנקבל את התשובה של הפושע לעיר שלמה של יהודים במשך עשרות שנים, למען בצע כסף!!!"

בארוח פלא הופיעה במהירות הבזק מאי שם קבוצה גדולה של מלאכים, מליצי ישר, שפתחה ב"התקפת נגד" בתקיפות דקדושה:

"מדוע אתם עוד נטפלים לנשמה מענה זו? האם לא מספיקים בשבילה היסורים שסבלה בחייה? באילו אמצע וגבורה גלתה היא בעצמה את פשעיה ברבים והודתה עליהם ללא כל סג בפני עם ועדה, מבלי להרתע מלהיות

צפוי לבזיונות ולתּרפות, בלי סוף זרקה מאחרי גוה את כל חיי העֶשֶׂר והרוחה והשמידה במו ידיה את כל הונה ורכושה, את כל אוצרות החמדה שאספה במשך כל שנות חייה, מבלי להשאיר מהם שריד ופליט! ותרה מרצונה הטוב ובנפש חפצה על כל תענוגי העולם הזה, עברה סבל וענויים קשים ומרים במשך שלש שנות גלות ונדודים, קר וחם. בושות והשפלות, יסורי גוף ונפש שאין לתארם! והכל קבלה באהבה ובהכנעה גמורה! אלו הייתם אתם מתלבשים בגופות של בני אדם ויורדים לאותו עולם לחיות חיי אנוש, לא הייתם מסגלים בשום פנים לשאת ולסבל ענויים כאלה! הייתם נשברים מיד ולא הייתם יכולים להמשיך בתקוני התשובה! ועתה אתם רוצים גם להטיל אותה לתוך אש הגיהנום?! הרב הקדוש והטהור בעל "מגלה עמקות" הבטיח לה בעל פה ובכתב שהיא צרפה כבר מספיק בכור היסורים, וכי כל עוונותיה ופשעיה מרקו ונשטפו בדם ובדמעות, ויצאה זכה ונקיה ללא רבב, יותר מצדיקים גדולים, כי במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמד! ולבסוף אתם מטיחים בפניו את המלה 'רשע'!?"

(המשך יבוא בעז"ה)

ספר מִזְכָּה הָרַבִּים בְּהִלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שְׁנַת תש"ס
גוֹדֵל מַעֲלַת שְׁכַר הַמִּזְכָּה אֶת הָרַבִּים
מִש"ס, זוֹהַר הַקְדוּשׁ סְפָרִי קְבֵלָה וּמִדְרָשִׁים, סְפָרִי מוֹסָר וְעוֹד, וּבִכְלָל זֶה מִי שְׁמִדְפִּים סְפָרִים לְהַזְהִיר אֶת
הָרַבִּים, אוֹ שְׁנוֹתָן כֶּסֶף לְהַדְפִּים

מי שמזכה את הרבים השם יתברך שומר עליו ועל זרעו בהשגחה מיוחדת שיהיו לברכה בתורה ויראת שמים, וזהו פשט הכתוב כל היום חונן ומלווה וזרעו לברכה

יג. בספר דברי אברהם מסופר שבא פעם א' לבית רבו מרן החת"ס זצ"ל והתמרמר לפניו רבו, שעל ידי שהוא טרוד בקהלה גדולה, וגם בלימוד הישיבה, ולהשיב לשואל דבר, על ידי זה אין לו פנאי להשגיח על בניו ויוצאי חלציו, ולתהות על קנקנם במה שלומדים. והשיב לו, הלא דוד המלך עליו השלום אמר "כל היום חונן ומלווה וזרעו לברכה", ואפשר לפרש הכוונה שמלווה ונותן את כל היום שלו, דהיינו העת והזמן שלו לאחרים, ומשגיח עליהם, וזרעו מה תהא עליהם, על זה אמרו זרעו לברכה, ובזכות זה אף שהוא אין לו פנאי ועת להשגיח עליהם, השם יתברך ישגיח עליהם שיהיו לברכה בתורה ויראת שמים, ונהנה רבו מאוד מדבריו, ואמר לו נחמתני בני נחמתני, ואחר כך בשבת קודש בסעודה שלישית סיפר החתם סופר לתלמידיו הפירש הזה, והפליא אותו מאוד, והוסיף לפרש בזה הפסוק (משפטים) "לא תהי' משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא", כי בגמרא דרש לא תהי' משכלה ועקרה שלא תהי' עקר מן התלמידים, וכיון שיהי' לך הרבה תלמידים ולא יהי' לך פנאי להשגיח על בניך כי תתן את ימיך רק להשגיח על אחרים, על זה אמר השם יתברך את מספר ימיך מה שאתה נותן לאחרים אמלא, להשגיח על בניך ובני ביתך שיהיו לברכה, ודברי פרי חכם חן. (מובא גם כן בספר טיול בפרדס, ובספר שיח שרפי קודש)

ומובא ב"פירוש יונתן": "ויפקון באוכלסין סגיאין מן למברניא", כן פירוש רש"י על וצי אדיר וברנא רבתי והן ספינות גדולות: "ומארע אטליא" יש לפרש שזו אטליא של יון, "דיפקון מן קוסטנטיני" זו של ישמעאל... "סופיהון דאיליין ואליין למיפל ביד מלכא משיחא".

בעין זה אעתיק מהזהר הקדוש פרשת אמור, וזה לשונו: "ואז זמינין בני ישמעאל לאתערא קרבא בעלמא ולא תכנשא בני אדום עלייהו ויתערו קרבא בהון, חד על ימא וחד על יבשה וחד סמיך לירושלים, ושלטין אלין באלין וארעא לא יתמסר לבני אדום בההוא זמנא יתער עמא חד מסיפא עלמא על קרתיה רבתי ויגח בה קרבא ג' ירחין ויתכנשון תמן עממא ויפלון בידיהו עד דיתכנשון כל בני אדום מכל סיפי עלמא, וכדין יתגזר הקדוש בריך הוא עלייהו הדא הוא דכתיב: "כי זבח לה' בבצרה", עד כאן מספר הזהר.

עתידין בני ישמעאל לעורר ג' מלחמות בעולם: אחת בים, אחת ביבשה, ואחת סמוך לירושלים

וזמינין בני ישמעאל למשלט בארעא קדישא מכלא זמנא סגי... ואנון יעכבון להון לבני ישראל לאתבא לדוכתייהו עד דישתלים ההוא זכותא דבני ישמעאל, וזמינין בני ישמעאל לאתערא קרבין תקיפין בעלמא ולא תכנשא בני אדום עלייהו, ויתערו קרבא בהו חד על ימא וחד על יבשתא וחד סמוך לירושלים. (תרגום יונתן בן עוזיאל במדבר פרק כ"ד פסוק כ"ד)

המשך 'שו"ע ורמ"א' מעמוד י

סימן שב - דיני נקוי וקיפול הבגדים בשבת, ובו י"ג סעיפים

לנער בגד מן האבק שעליו אם מקפיד עליו וטוב לחוש לדבריו (רש"י ואור זרוע) אבל מותר להסיר הנוצות מן הבגד בשבת (אור זרוע) ועיין לקמן סימן של"ז:
ב. הלוקט יבולות שעל גבי בגדים כגון אלו היבולות שבכלי הצמר הנשארים בהם מן האריגה חייב משום מכה בפטיש והוא שיקפיד עליהם אבל אם הסירם דרך עסק פטור:

א. המנער טלית חדשה שחורה מן הטל שעליה חייב שהניעור יפה לה כמו כיבוס והוא שמקפיד עליה שלא ללבשו בלא נייעור. הגה: וכל שכן שאסור לנער בגד שנשר במים או שירדו עליו גשמים ודוקא בבגד חדש שמקפיד עליו (כל בו) יש אומרים דאסור

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי
מהתרשמותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי אור הקדוש
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל
קצוות תבל לזקנים עם נערים

ברוך השם - לכבוד המפעל הקדוש מפעל הזהר העולמי!

אספר לכם עובדה נפלאה הראויה לכל אחד לחקוק על לבו, ומהם יראו וכן
יעשו. באחד הימים האחרונים הגעתי למושב "פורת" והנה בבית המדרש של
הישוב יושבים כ-600-500 יהודים ולומדים בהתמדה רבה ובשמחה את הזהר
הקדוש!!! מה אומר ומה אדבר - אשריכם ישראל!!! איזה זכות שזכינו לה בדורנו
אנו ש-600-500 יהודים יושבים יחד בזמן קבוע ולומדים את הזהר הקדוש ממש
רואים בחוש שהגאולה כבר מגיעה וכמו שכתוב בזהר הקדוש שבזמן שמשיח
עומד להגיע ילמדו אפילו הקטנים את סודות התורה ויתגלה הקבלה לכל.

וברוך השם אשר לא הסיר חסדו מאתי וזכיתי לקבץ למוד בזהר הקדוש. ובפרט
שכאשר חפשתי בהיותי בטיול קטן שערכתי למקומות הקדושים מקום שיש
שעור ללמוד זהר והנה בכל ארץ הקדש אין פנה אשר אין שם זהר!!! בכל מקום
ומקום מתקבצים יהודים יחד מכל הגוונים והעדויות, חסידים, ליטאים, ספרדים,
תוניסאים, תימנים, שאמים, באלאדים, ירושלמים, בוכרים, ויז'ניץ, נדבורנא, גור,
חב"ד, בעלז, ברסלב, ביאלא, טשרנוביל, לעלוב, קרעטשניף, קרליו, וכו' וכו', כלם
איש אחד בלב אחד, כפי שהיה לפני מעמד הר סיני.

וכן בישיבות הקדושות הרבה בחו"ר קוראים יום יום בזהר הקדוש וכל
רואיהם ומגידי שיעוריהם ורבניהם ומשגיחיהם וראשי ישיבותיהם כולם יכירו
וידעו - לא ראי זה כראי זה - ער איז ניט דער זעלבער - כל לומד זהר הרי קרו
עור פניו בחוש!!! אפשר לראות את זה על הפנים!!! כזה קדושה! כזה טהרה! כזה
שמחה! כזה אהבת תורה! - אשריכם ישראל! - לפני מ"י אתם מטהרים! ומ"י
מטהר אתכם! אביכם שבשמים!!! - מקוה ישראל השם!!! - אשרינו שזכינו בדורנו
אנו לכל הזכותים הגדולים והנפלאים האלה, וכפי שהיה המעשה אצל רבן של
כל ישראל מורנו אור שבעת הימים רבנו הבעל שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו
ועל כל ישראל אמן, אשר עשה בראש השנה עלית נשמה ועלה עד להיכלו של
משיח ושאלו אימתי קאתי מר (מתי יבוא מר?) וענה לו משיח לכשיפוצו מעינותיה
חוצה וידעו ליחד יחודים כמותה, ואכן זה נעשה על ידי הפצת למוד החסידות
והזהר הקדוש אשר מפצים את המעינות חוצה ועד אשר אפשר ליחד יחודים

ועל ידי כן תבוא כְּבֹר הַגְּאוּלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְׁלָמָה בְּרַחֲמִים רַבִּים בְּקֶרֶב מָאֵד
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

בְּבִרְכַּת הַתּוֹרָה, אֲבָרָהּ יִשְׁעִיהוּ לְבִרְסָקִי, בְּנֵי בֶרֶק

בְּסִיעָתָא דְשִׁמְיָא, מוֹצָאֵי שַׁבָּת קֹדֶשׁ מְשֻׁפָּטִים א' דְּרָאשׁ חֲדָשׁ אֲדָר ה'תש"ע
לְכָבוֹד הַמִּפְעָל הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ הָעוֹלָמִי.

הַנְּנִי רוֹאֶה בְּרוּךְ הַשֵּׁם כְּבֹר זְמַן רַב אֶת פְּעֻלוֹתֵיכֶם הַחֲשׁוּבוֹת מָאֵד בְּהַפְצַת הַזֶּהר
הַקְּדוֹשׁ. רִצִּיתִי לוֹמַר לָכֵם, הֲרִי כָּל תְּקוּפָה קֶצֶרָה מְגִיעִים אֶל פֶּתַחנּוּ לְדַאֲבוּנָנוּ
הָרַב, עֲלוּנִים עִם מְקָרִים קָשִׁים הַזְּקוּקִים לְהַרְבֵּה תְּרוּמוֹת כְּדִי לְהַחֲלִץ מִהֶמָּצָב
הַקָּשָׁה כָּל כָּף, (הַשֵּׁם יִתְּבָרֵךְ יַעֲזֹר שְׁכָבֵר לֹא נִזְדַּקֵּק לָזֶה וְלֹא יִהְיֶה עוֹד מְקָרִים קָשִׁים כְּאֵלֶּה
וְדוֹמִיָּהֶם). וְהֲרִי אִם הָיוּ לוֹמְדִים אֶת הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ הֲרִי לֹא הָיוּ מְגִיעִים כָּלֵל וְכָלֵל
לָזֶה, אִם כֵּן הֲרִי יְכוּלִים כָּף לִפְעֹל שְׁכָל אֶחָד יַעֲסֹק בַּזֶּהר הַקְּדוֹשׁ וְכָף כְּבֹר לֹא יִהְיֶה
צָרוֹת כְּאֵלֶּה וְדוֹמוֹתֵיהֶן (כְּפִי שֶׁמִּפְרָשׁ כֵּן בַּזֶּהר הַקְּדוֹשׁ עֲצָמוֹ). וְאַבְרָקְשִׁיכֶם בְּאַמֶּת לִפְעֹל
עַל כָּף, וְכָף לֹא נִשְׁמָע עוֹד צָרוֹת. בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת וְהַרְבֵּה הַצְּלָחָה:

מ.ד. גְּרִינְבֵּרְג, יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקְּדֹשׁ

תְּגוּבַת הַמַּעֲרָכָה: אֲכֹן הִנֵּנוּ פּוֹעֲלִים עַל כָּף שִׁילְמָדוֹ כְּלָם אֶת הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, וְכָף לֹא יִהְיֶה עוֹד צָרוֹת חֹס
וְשָׁלוֹם. וְכֵן יְדוּעָה קְרִיאַת רַבְּנֵי יְרוּשָׁלַיִם מִשְׁנַת תִּרְפ"א אֲשֶׁר חֲתוּמִים עָלֶיהָ כָּל הַבֵּית דִּין דָּאָז, וְכָתוּב שֶׁם
כִּי לְמוֹד הַזֶּהר הוּא מְעוֹרֵר בְּרַחֲמִים וְנִשְׁמָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, וְיִתְגַּלֶּה וְיִבְנֶה הַמִּקְדָּשׁ וְיִשְׁכֵּן לְבִטּוֹחַ, וְהַלּוּמִד
בּוֹ בְּטוֹחַ שֶׁלֹּא יִסָּבֵל צַעַר חֲבָלֵי מְשִׁיחַ. וּמִהֶרְבָּנִים הַגְּאוּלִּים בְּד"ץ עֵדָה הַחֲרָדִית תִּשְׁס"ב, הָרַב יִשְׂרָאֵל יַעֲקֹב
פִּישֹׁר זְכָר צִדִּיק לְבָרָכָה, הָרַב מֵאִיר בְּרַאנְדְסְדֹאֶרְפֶּר זְכָר צִדִּיק לְבָרָכָה, הָרַב מֹשֶׁה הֶלְבֶּרְשְׁטַם זְכָר צִדִּיק
לְבָרָכָה, הָרַב בְּנִימִין רַאבִּינְאוֹוִיטְשׁ זְכָר צִדִּיק לְבָרָכָה, הָרַב יִשְׂרָאֵל מֹשֶׁה דוּשִׁינְסְקִי זְכָר צִדִּיק לְבָרָכָה.
וְלַהֲבָדִיל בֵּין חֲיִים לְחַיִּים: הָרַב מֹשֶׁה שְׁטֶרֶנְבוּד שְׁלִיט"א, הָרַב אֲבָרָהָם יַחֲזָק אֹלְמָן שְׁלִיט"א: דְּבָר גְּדוֹל
מָאֵד הוּא לְהַנְהִיג לְלַמֵּד דָּף זֶהר בְּכָל יוֹם, וְהוּא כְּתָרִיס בְּפָנֵי הַפְּרָעָנוּת וּלְבִטֵּל גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת וְכו' וְלַהֲשִׁפִּיעַ
שְׁפַע קֹדֶשׁ עַל עַם הַקְּדֹשׁ, וְאַשְׁרֵי הַמְּקָמִים כֵּן בְּכָל יוֹם אָמֵן. וְכֵן מִהֶרֶב הַגְּאוּן פּוֹסֵק הַדּוֹר הָרַב שְׁמוּאֵל
הַלֵּוִי וְאַזְנֵר שְׁלִיט"א בְּשֵׁם הַחֲזוֹן אִישׁ זַ"ל שְׁאִין לֵךְ מֵאַמְרֵי חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרָכָה הַמְּלַהֲיָבִים כָּל כָּף
לִירְאָה כְּמוֹ מֵאַמְרֵי הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ". וְכֵן מִתּוֹךְ קְרִיאַת הַגְּאוּלִּים הַצִּדִּיקִים: רַבִּי יַחֲזָק בְּדוּרֵי זְכָר צִדִּיק וְקְדוֹשׁ
לְבָרָכָה, רַבִּי יַחֲיָאֵל פִּישֵׁל אֵיזֶנְבַּאד זְכָר צִדִּיק וְקְדוֹשׁ לְבָרָכָה. וְלַהֲבָדִיל בֵּין חֲיִים לְחַיִּים הַגְּאוּלִּים הַצִּדִּיקִים:
הַגְּאוּן הַצִּדִּיק רַבִּי עוֹבֶדְיָה יוֹסֵף שְׁלִיט"א, הַגְּאוּן הַצִּדִּיק הַמְּקַבֵּל רַבִּי בְּנִינָהוּ יִשְׁשָׁכָר שְׁמוּאֵל שְׁלִיט"א, רַבִּי
רַאובֶן אֶלְבָּז שְׁלִיט"א, וְעוֹד: שֵׁשׁ לְהַתְחַזֵּק בְּדַבְרֵי קִדְשׁוֹ שֶׁל הַתֵּנָא הָאֱלֹהִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זְכוּתוֹ יְגוֹן
עֲלֵינוּ אָמֵן, הַמְּבַטֵּחַ שְׁבֻזְכוֹת הַקְּרִיאָה בְּסִפֵּר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ נִצָּא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, (אֵף לֹלָא הַבְּנָה כָּלֵל,
כִּידוּעַ מִדְּבָרֵי רְבוּתֵינוּ). וְכֵדָאִי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמֵּךְ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדַּחֲק. לִכֵּן כָּל אֶחָד וְאֶחָד יִשְׁתַּדֵּל מִדֵּי
יוֹם לְקַרֵּא מִסְפֵּר דְּפִים מִסְפֵּר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ לְהַצְלִיחַ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל וּלְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה. וּמִהֶרֶב הַגְּאוּן הַמְּקַבֵּל
רַבִּי יַחֲיָאֵל פִּישֵׁל אֵיזֶנְבַּאד זְכָר צִדִּיק לְבָרָכָה רֹאשׁ מִתִּיבְתָא שְׁעַר הַשְּׁמַיִם לְהַנְהִיג לְמוֹד עֲמוּד הַיּוֹמִי בְּסִפֵּר
הַזֶּהר, וְעַל יְדֵי פְצַת לְמוֹד הַזֶּהר בְּכָל תְּפוצוֹת יִשְׂרָאֵל, נִזְכָּה לְסוֹף וְקֵץ לְכָל צְרוּתֵינוּ תַּחֲלָה וְרֹאשׁ לְפִדְיוֹן
נַפְשֵׁנוּ וְלַהֲנוּשֵׁעַ בִּישׁוּעַת עוֹלָמִים. וּמִהֶגְאוּן הַצִּדִּיק הַמְּקַבֵּל רַבִּי דִּנְיָאֵל פִּרִּישׁ זְכָר צִדִּיק לְבָרָכָה רֹאשׁ לְקַבֵּעַ
לְיִסְדֵּי שְׁעוֹר קְבוּעַ בְּסִיעָתָא דְשִׁמְיָא בְּסִפְרָא קְדִישָׁא הַדִּין (סִפֵּר הַזֶּהר) מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, עֲמוּד אֶחָד בְּכָל יוֹם,
שֶׁהוּא כְּתָרִיס בְּפָנֵי הַפְּרָעָנוּת לְבִטֵּל גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת וְחֲלָאִים רָעִים, וְלַהֲשִׁפִּיעַ שְׁפַע קֹדֶשׁ בְּרָכָה רַבָּה רְפוּאוֹת
וְיִשׁוּעוֹת עַד בְּלִי דִּי. וְיַעֲזֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שְׁנִזְכָּה בְּאַמֶּת לְלַמֵּד הֵיטֵב אֶת הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ
לְהַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְיִבּוֹא הַמְּשִׁיחַ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

